

Kr. 29,75

Skub III

DKP • Information • Debat • Aktivitet

NR. 1 • JANUAR 2015

Læs inde i bladet:

16. Kommunistiske Verdensmøde side 4-5

Cuba efter tøbruddet side 9-11

Indholdsfortegnelse

16. Kommunistiske Verdensmøde	side 4
Ukraine: Den oversete massakre	side 6
Cuba efter tøbruddet	side 9
Folkebevægelsen mod EU's landsmøde	side 12
Og hvordan var der så i Nordkorea?	side 13
Perestrojka version 2.0	side 16
DKP	side 18
Ungkommunisterne	side 19
Fra den kommunistiske bevægelse i Danmark	side 20
Fra den faglige kamp	side 21
Fra freds- og solidaritetskampen	side 22
Miljø og økonomi	side 24
Nytårshilsener	side 25
»Maj 93« udstiller igen	side 28

Forsidebilledet: I centrum af Ecuadors store havneby Quayaquil, hvor det 16. Kommunistiske Verdensmøde fandt sted i november, ligger en park befolket af leguaner – firben af kattetørrelse med et udseende som fortidsøgler. Udseendet til trods drejer det sig om fredelige planteædere, der sætter pris på kål.

Åbningstider

for DKP's sekretariat og partitbutik,
Frederikssundsvej 64, København NV

Torsdag kl. 13-16 Ejnar Olgenkjær
Fredag kl. 13-16 Per Feldballe Eriksen

Telefon: 33 91 66 44

Skub nr. 1 januar 2015

Udgivet af Danmarks Kommunistiske Parti
Frederikssundsvej 64, 2400 København NV
Tlf.: 33 91 66 44
www.dkp.dk
E-post dkp@dkp.dk
Giro 5 00 27 53

LaserTryk, Århus

Ansvarshavende redaktør:
Henrik Stamer Hedin

Synspunkter fremsat i signerede artikler dækker ikke nødvendigvis redaktionens eller partiledelsens holdning.

Skub udkommer 4 gange om året. Årsabonnement: Kr. 200

Deadline næste gang den 26. marts 2015

Bladfonden

November 2014:

Agnes Ruben, København N,	kr.	100,-
Ditlev Petersen, Termestrup,	kr.	200,-
Anders Kristensen, København K,	kr.	100,-
Skub-indsamling, Midtjysk,	kr.	1.620,-
Birgit Poulsen, Kastrup,		
Liste H7 Hovedstaden,	kr.	250,-
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr.	200,-
Støttefest i Næstved 7. November,		
50% af overskud,	kr.	1.673,-
Gerhard Wehlitz, Hillerød,		
Liste H1 Hovedstaden,	kr.	300,-
Anker Schjerning, Slagelse, indsamlingsliste,	kr.	300,-
Kultureftermiddag, Hovedstaden,	kr.	2.550,-
Kunstsalg, Hovedstaden,	kr.	1.500,-
Steffen Schjørring, Helsingør, indsamling,	kr.	400,-
John Christoffersen, Lumsås, indsamling,	kr.	500,-
Gitte Thomsen, Nørresundby, indsamling,	kr.	982,87
Indsamling LL-fest 22/11, Hovedstaden,	kr.	2.834,50
Henrik Jepsen, Haderslev,	kr.	1.000,-
Per Eriksen, Søborg,	kr.	218,59
Per Eriksen, Søborg,	kr.	187,38
Gitte Thomsen, Nørresundby,	kr.	982,-
Indsamling medlemsmøde		
Hovedstadsregionen 19. November	kr.	93,-
Lilly Swing, Frederiksberg,	kr.	500,-
Liste H2 Hovedstaden,	kr.	850,-
Agnes Ruben, København N,	kr.	200,-
I alt	kr.	17.541,34

December 2014:

Lilli Swing, Frederiksberg,	kr.	100,-
Indsamling, Mik Thetmark, Gjerrild,	kr.	400,-
Støttefest, Slagelse 29/11, 50%,	kr.	2.706,-
Skub-indsamling Midtjysk, rate 4,	kr.	5.400,-
Claus Johansen, Korsør, indsamlingsliste,	kr.	125,-
Indsamling på Slagelse Bibliotek 3/12, 50%,	kr.	446,50
Indsamling, Birgit Unnerup, København V,	kr.	1.000,-
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr.	200,-
Medlemsmøde 11/12, Hovedstaden,	kr.	300,-
Birgit Unnerup, København V,	kr.	200,-
Hans Lund, Frederiksberg,	kr.	500,-
Indsamlingsfest i Aalborg,	kr.	2.600,-
Bjarne Rasmussen, Roskilde,	kr.	250,-
Indsamlingsfest 20/12, Hovedstaden,	kr.	1.505,-
Hovedstaden, indsamlingsliste,	kr.	100,-
Henning Jakobsen, København S, liste H2,	kr.	250,-
Erna Eriksen, Søborg,	kr.	500,-
Per Eriksen, Søborg,	kr.	200,-
Agnes Ruben, København N,	kr.	500,-
Ellis, Hovedstaden liste H3,	kr.	600,-
John Christoffersen, Lumsås,	kr.	700,-
Indsamlingsliste uden afsenderadresse,	kr.	500,-
Gerhard Wehlitz, Hillerød,		
Hovedstaden liste H1,	kr.	230,-
Jens Fransen, Slagelse, indsamlingsliste,	kr.	500,-
Birgit Poulsen, Kastrup, liste H7,	kr.	250,-
Indsamling Hovedstaden,	kr.	4.000,-
Skub-indsamling Midtjysk, rate 5,	kr.	3.449,-
I alt	kr.	27.511,50

Oktober kvartal i alt

kr. 52.386,84

Bidrag til DKP's bladfond (dvs. bladene *Skub* og *DKP-nyt*) kan indsættes på giro 5 00 27 53.

Sejren over terrorismen

Hvad er værst: At slå et dusin mennesker ihjel og derefter selv gå i døden eller at slå tusinder ihjel og derefter gå på pension med æresbevisninger? Hvad er værst: At angribe ytringsfriheden eller at angribe grundlaget for menneskers liv?

Efter de to islamistiske fanatikers massakre på det franske satiriske ugeblad *Charlie Hebdo*'s redaktion i sidste uge stod politikere verden over formelig i kø for at udtrykke deres fordømmelse, afsky, indignation over forbrydelsen og på enhver måde lægge afstand til terrorister og ekstremister – som om de var bange for, at nogen skulle mistænke dem selv for at billige udåden.

Der var ét udsagn, der gik igen mellem de mange politikerfloskler: Denne terrorisme (som selvfølgelig var både uforståelig og meningsløs, selv om den i virkeligheden hverken er det ene eller det andet) var rettet mod Vesten, mod vores livsstil, mod vores ytringsfrihed, mod vores værdier og udsprunget af misundelse over vores velfærd, vores demokrati og i det hele taget vores verdenshistoriske succes, som (det blev ikke sagt, kun tænkt eller følt) undermenneskene i de varme lande ikke havde haft evner eller vilje eller flid til at gøre os efter.

Hvad er det dog for en gang hårrejsende vrøvl? Den moderne, religiøst begrundede terrorisme retter sig ikke mod »vestlige« værdier eller velfærd eller demokrati, men mod al verdslighed og alle fremskridt og al selvstændig tænkning overalt i verden. Hvad der når os her i Europa eller Nordamerika af terrorhandlinger, er kun svage dønninger af en kamp, som raser andre steder i verden. Samtidig med attentatet i Paris fandt en lignende terroraktion sted i Yemen med nogle og tyve dræbte; den blev kun lige omtalt i vore hjemlige medier. I de samme dage var Boko Haram i Nigeria i fuld gang med at massakrere tusinder. I Irak og Syrien er titusinder eller hundredetusinder myrdet og millioner drevet fra hus og hjem af den selv samme islamistiske fanatisme, som tildelte »Vesten« det, der, så smertefuldt det var, trods alt kun var et nålestik i sammenligning. Rusland er hårdere ramt end Frankrig, Kina også. Og i Ukraine er det på samme måde tusinder, der er dræbt af en stat, som fører krig mod sit eget folk – terrorisme i ordets sande betydning, selv om den ikke er religiøst begrundet, men påberåber sig de samme »vestlige værdier«, som i »Vesten« hævdes at være terrorismens mål. Se omtalen af massakren i Odessa inde i bladet.

Det sidste eksempel afslører to væsentlige sider af den moderne terrorisme: Selv om islamismen spiller en stor rolle som ideologi bag terroren, er det ikke religion, det drejer sig om, men politisk og ideologisk hegemoni, drevet igennem ved hjælp af frygt, og de to amatørterrorister i Paris, der end ikke havde gjort sig klart, hvad deres aktion skulle ende med, røbede sig som netop amatører, der var ude af stand til at vinde tilhængere, men tværtimod rejste en folkestemning imod sig. Og den anden side: Terrorismen er bevidst udnyttet, om ikke direkte skabt af »Vesten« – mere præcist udtrykt af imperialismen mod mennesker og stater, der nægter at underordne sig.

Det gælder også den islamistiske terrorisme. De »vestlige« lande hævder at bekæmpe den såkaldte Islamiske Stat; men sandheden er, at de har støttet og brugt islamistiske terrorgrupper, hvoraf IS kun er den mest ekstreme, mod den syriske stat, fordi den syriske stat ikke vil indordne sig under imperialismens planer for Mellemøsten. Frankrig banede vej for de islamistiske terrormilitser, som nu hersker ikke blot i Libyen, men i store dele af Nordafrika. Og USA startede det hele med sin udnyttelse af islamistiske mudjahediner i sin bekæmpelse af den afghanske revolution.

Også mod Cuba har USA brugt terrorister og holder hånden over dem i deres skjulesteder i Florida. Så når USA nu, tvunget af nødvendigheden og af verdensopinionen (se Sven-Erik Simonsens artikel inde i bladet) efter 16 års indespærring har frigivet de sidste tre af de fem agenter, som Cuba havde sendt til bekæmpelse af denne US-sponsorerede terrorisme, er det en sejr, ikke blot for Cuba over USA, men også for verden over terrorismen.

Danmarks Kommunistiske Parti

**ønsker alle kammerater
og venner et**

**godt og rødt nytår
2015**

At bekæmpe imperialismen er at bekæmpe EU

På Verdensmødet i Guayaquil var DKP som tidligere repræsenteret ved sin formand, der holdt nedenstående tale

Af Henrik Stamer Hedin

Situationen i verden er ved indgangen til 2015 fortsat domineret af den økonomiske verdenskrise, der har hærget siden 2007. Flere lande, især i Sydeuropa, befinder sig i en egentlig depression, og situationen i andre udviklede kapitalistiske lande er mistrøstig. Vi har allerede oplevet et såkaldt *double-dip*, dvs. at endnu inden økonomien har nået at rette sig efter krisen, sætter et nyt tilbageslag ind; visse økonomiske indikatorer her ved midten af 2014 kunne tyde på, at vi står over for et *triple-dip*.

Den sovjetiske økonom Kondratjev udviklede teorien om, at kapitalismen udover sine almindelige tilbagevendende kriser med omkring et halvt århundredes mellemrum indtræder i en langstrakt fase af særlig alvorlige kriser. Han forklarer sin »lange bølge« med spring i produktivkraftudviklingen, hvor nye industrisektorer bliver dominerende, mens gamle går tilbage under udvisning af de velkendte krisesymptomer – produktionsfald, afskedigelser, fallitter osv. I dag er det informations- og bioteknologi, der afløser sværindustri, biler og olie som de førende industrisektorer. Vi er øjensynlig endnu ikke ude over denne, den tredje eller fjerde, »Kondratjev-krise«.

Som det er set før, svarer imperialismen igen på krisen ved at øge sin aggressivitet og skærpe spændingerne i verden til (eller ud over) grænsen af åben krig. I vort nærområde har EU vist øget aggressivitet og ekspansionslyst over for det østlige Europa, senest Ukraine, hvor en EU-inspireret voldelig reaktionsstrømning af til dels fascistisk præg har tiltaget sig magten ved kup og dermed udløst borgerkrig i landet. EU-politikere var ekstremt aktive i det, som foregik på Maidan-pladsen, og bevægelsens mantra var »europæiske værdier« – hvad det så end er. USA har reageret på, hvad det har opfattet som et europæisk forsøg på at tage føringen i aggressivitetsskæpløbet, med yderligere skærpelse af sin aggressivitet. Det var formentlig USA, der stod bag februar-kuppet i Kiev, mens EU i mangel af militære muskler til en mere direkte kurs havde foretrukket en blødere linje med en forhandlingsløsning, som involverede Rusland, og som dagen før kuppet havde ført til en international aftale om bl.a. nyvalg og forfatningsændring i Ukraine. Det var ikke aggressivt eller vidtgående nok for USA, som handlede derefter.

Også EU har efterfølgende med større eller mindre entusiasme bakket op om USA's hårde linje, som har ført til en optrapet konfrontation mellem Rusland på den ene side og EU/USA på den anden. Ruslands resolute varetægelse af sine interesser på Krim og den russiske regerings forsigtige støtte til mod-

standsbevægelsen i Donbass er ved en ensrettet propaganda-kampagne, der i løgnagtighed og massivitet savner sin lige i nyere tid, blevet stemplet som aggressivitet, folkeretsbrud, historierevisionisme osv. – tyven råber »stop tyven!«

Det kan godt være, at imperialismen, når den spinder sine intriger i Ukraine og andre steder, virker forenet og monolitisk, men sådan er det ikke. Imperialismen har aldrig været og bliver aldrig forenet. EU's interesse i Ukraine går ud på udvidelse af Unionen og ødelæggelse af den ukrainske økonomi, så ukrainerne tvinges til at rejse til Vest- og Centraluropa som billig arbejdskraft, mens de, der bliver hjemme, må importere de varer, der ikke længere produceres i deres eget land, fra de samme vest- og centraleuropæiske lande, hvor også profitten havner. USA's interesse ligger først og fremmest i at blokere eller vanskeliggøre Ruslands adgang til Sorthavet og dermed til Middelhavet.

Uagtet disse forskelle i interesse er de imperialistiske blokke fortsat afhængige af hinanden; USA ville ikke kunne optræde, som de gør, i Europa uden en vis opbakning fra EU. Interessekonflikterne må ikke undervurderes, men de bør heller ikke absolutiseres.

Dele af venstrefløjen i Danmark forestiller sig, at EU vil kunne bruges som skjold mod den amerikanske imperialisme. De har derfor taget EU til sig og er blevet EU-tilhængere. Dette er en farlig kurs. Den mest umiddelbare fare for alle europæiske lande er den Europæiske Union. Den bør derfor også bekæmpes med fasthed og beslutsomhed. Det er, hvad danske kommunister gør, og forståelsen for nødvendigheden af at bekæmpe EU førte os til at opbygge den brede folkebevægelse mod EU, som siden har vundet vigtige sejre og bevaret vigtige dele af vor uafhængighed; f.eks. har vi stadig vores egen nationale valuta.

Dermed udfyldte vi den rolle, som generelt tillægges kommunister – at være folkets fortrop og vise vejen. Uden vores indsats ville denne brede enhed aldrig være blevet nået; bevægelsen ville have opløst sig i nationalistiske grupperinger på den ene side og venstreorienterede på den anden, i fortalere for den »nordiske model« over for tilhængere af »*small is beautiful*« eller på andre måder.

Faktisk er dette i en vis udstrækning, hvad der skete efter, at kommunisterne blev svækket i kølvandet på den Europæiske Kontrarevolution og ikke længere var i stand til at gå i spidsen for bevægelsen. Ikke desto mindre er bevægelsen mod EU stadig stærk i Danmark, og danske kommunister holder sig til stadighed for øje: At bekæmpe imperialismen i Europa vil sige at bekæmpe den Europæiske Union.

Oversat fra engelsk

Det 16. Kommunistiske Verdensmøde

I 2014 mødtes verdens kommunistiske partier og beslægtede arbejderpartier for 16. gang og denne gang i Guayaquil i Ecuador, Sydamerika, den 13.-15. november. Mødets tema var: **»De kommunistiske partiers og arbejderpartiernes rolle i kampen mod imperialism og kapitalistisk udbytning, som er kilde til kriser og krige og ophav til fascistiske og reaktionære kræfter. For arbejdernes og folkenes rettigheder og for national og social befrielse; for socialismen!«**

Til stede på mødet var 85 delegerede fra 53 partier i 44 lande. En række partier var forhindrede i at deltage, men nogle af disse sendte hilsener. Mest iøjnefaldende var det ukrainske og det venezolanske partis fravær; netop deres vurdering af situationen i den internationale klassekamp havde man ellers gerne hørt.

Mødet vedtog som sædvanligt i de senere år en liste over fokuspunkter i partiernes arbejde i det kommende år. Et af de mål, der blev opstillet, er allerede nået – frigivelse af de sidste 3 af »de 5 cubanere«. En god start på et godt kampår.

Henrik Stamer Hedin

Guayaquil: Udsigt fra den gamle bydel på Ana-bjerget over Guayas-floden og den nye bydel, hvor Verdensmødet fandt sted.

Den 15. november 1922 overfaldt politiet en arbejderdemonstration i Guayaquil; flere blev dræbt og ligene smidt i Guayas-floden. Hvert år på datoen for massakren holdes der en massedemonstration i Quayaquil, og til minde om de døde medfører demonstranterne kors, som kastes i floden. I år faldt minddedagen sammen med det Kommunistiske Verdensmøde, og de delegerede deltog i demonstrationen.

Den oversete massakre

Odessa 2. maj 2014

Af Jens Jørgen Nielsen

Hvad der begyndte som en uenighed i det ukrainske politiske parlament i november 2013, er allerede i slutningen af 2014 foreløbig endt med en betydelig mere usikker verden. Hvordan og hvorfor vi er endt der, er et af de mest påtrængende spørgsmål overhovedet. Et skarpt vendepunkt i den ukrainske konflikt var massakren i Odessa den 2. maj 2014. Interessant nok har de vestlige medier enten slet ikke nævnt den eller også har de, som det ofte er tilfældet, beskyldt Ruslands præsident Vladimir Putin for at være skyld i begivenheden, hvor officielt 42 blev dræbt – formentlig mange flere. De vestlige medier skriver generelt stort set aldrig om de ukrainske fascistiske bevægelser. Det er så meget mere bemærkelsesværdigt, som f.eks. EU holder et vågent øje med både regeringer og bevægelser, som formulerer sig nationalistisk og racistisk. Men det gælder 100 % ikke ukrainske bevægelser, som er det ideologisk mest ren dyrket fascistiske vi har set i efterkrigstiden. Hvorfor mon?

Af alle disse spørgsmål er det mest interessante, hvorfor de vestlige politikere og de vestlige medier så entydigt og massivt støtter en regering, som er kommet til magten ved et kup, hvor de afgørende stormtropper var nynazistiske bevægelser, som de vestlige medier med ganske få undtagelser ikke engang har gjort vestlige borgere opmærksom på. Nedenfor giver vi først en baggrund inden en nærmere beskrivelse af selve massakren. Der er dokumentation for en sandhed, som er ubehagelig for vestlige politikere – eller i det mindste burde være det.

Baggrund

I november 2013 vaklede den ukrainske regering ledet af Regionernes Parti samt landets præsident Viktor Janukovitj mellem forskellige politiske »pakker«. Både Regionernes Parti og Janukovitj var primært støttet af den østlige del af Ukraine. Og valget i 2010 havde fundet sted på helt legal vis. Der var ingen vestlige observatører, som havde anklaget landet for valgfusk. Det var en ganske normal situation. Ukraine kunne vælge mellem et EU-tilbud, som først og fremmest tilbød Ukraine frihandel og associering. Det indebar også en tilnærmelse til EU's regelsæt i administrative juridiske sager. EU-tilbuddet havde den ulempe, at handelen med Rusland ville blive berørt. Rusland havde jo ikke frihandel med EU, så Rusland ville indføre forskellige toldgrænser, ifald EU-aftalen blev til noget. Til gengæld tilbød Rusland Ukraine et lån på 15 mia. \$ samt aftaler om forsyning med gas.

Janukovitj tøvede lidt, han var tydeligvis usikker. Han ville som de fleste ukrainere gerne havde det bedste fra de to »pakker«, nemlig lån og billig gas fra Rusland, men også adgang til det store forjættede EU. I situationen foreslog Janukovitj, at EU, Ukraine og Rusland skulle holde en række treparts møder

og finde ud af, hvordan man kunne skære situationen til så den passede til Ukraines behov. Putin accepterede øjeblikkeligt, men EU afviste det med bestyrtelse. Hvordan kunne Janukovitj dog komme på den vanvittige idé, spurgte men i Bruxelles. Janukovitj traf sit valg, eftersom vejen med trepartsforhandlinger var lukket. Han skrev under på det russiske tilbud i december. Historien kunne være slut her. En demokratisk valgt regering og præsident træffer beslutninger, som det er normalt i demokratiske lande. Alt tyder på, at det politiske bagland især i industriområderne i øst var tilfreds. Man bør også huske på, at der ikke på noget tidspunkt har været flertal for at slutte Ukraine til EU og endnu mindre til NATO. Så Janukovitjs beslutning var ikke truffet ud i den blå luft. Der var ganske gode rationelle argumenter for at holde Ukraine ude af EU og ikke mindst NATO. Og et flertal af ukrainere havde støttet ham.

Men historien sluttede ikke der. Demonstrationer blussede op i Kiev. Og de var fra begyndelsen ganske voldsomme om end ikke blodige. Det var især unge mennesker, som mente, at de blev snydt for fede og sikre jobs i EU, gratis studiepladser på prestigefyldte universiteter i EU m.m. Demonstrationerne eskalerede voldsomt. De demonstrerende angreb institutioner, trængte endda ind i parlamentet. Der kom nye elementer til. Det var bevægelser med rod i den fascistiske tradition fra 1930'erne og 1940'erne. Den historiske samlingsskikkelse var Stepan Bandera, som har indskrevet sig i historien som ham der hjalp Hitler med at myrde jøder, zigøjnere, russere og andre undermennesker. Bevægelsen har rod i den vestlige del af Ukraine, som var under Polen i mellemkrigstiden. Bandera tilhængerne foragtede alt russisk, jødisk, polsk og andet som ikke var vestukrainsk – og det samme gør mange af vore dages tilhængere. De er altså alt andet end politisk korrekte – ikke mindst set med EU-ideologiske øjne. Denne bevægelse var delt i to, dels den politiske, som hed Svoboda, lederen af dette parti hedder Ihor Tjahnibog. For 10 år siden tog partiet navneforandring fra Socialt Nationalt Parti til Svoboda, som betyder Frihed. Den anden gren hedder Højre Sektoren. Det var den militante gren. De var ganske skrappelløse i forhold til at bruge dødelig vold. De var ikke specielt talstærke, men som en stormtropeorganisation ganske effektive. Lederen af denne bevægelse hedder Dmitro Jarosj.

Højre Sektoren drev tingene fremad på Maidan-Pladsen i Kiev. Her opstod der nærmest en bydel med bevæbnede oprørere. Især vestpå angreb tilhængere af Maidan-oprøret officielle bygninger, politistationer og andet. I Kiev skød oprørerne med skarpt og smed Molotov-cocktails hver dag. Siden december 2013 havde vesten entydigt støttet og opmuntret oprørerne. Stribevis af vestlige politikere lod sig fotografere sammen med f.eks. lederen af Svoboda-partiet. Den amerikanske viceudenrigsminister Victoria Nuland havde i en telefonsamtale, som blevet optaget og senere offentliggjort, røbet at USA havde

betalt for et regimeskifte i Ukraine, og at »Yats«, Arsenij Jatsenjuk, skulle være statsminister, men ikke bokseren Klitsjko, som også var aktiv i politik. Og det skete som bekendt også nogle måneder senere. De vestlige politikere havde advaret Janukovitj mod at røre oprørerne. Det var ganske bemærkelsesværdigt, at vestlige politikere støttede et gadens parlament mod en demokratisk og lovlig valgt regering.

I februar tog tingene fart. Præsident Janukovitj indgik en aftale med de politiske ledere af oppositionen om en form for magtdeling og om fremrykkede valg til parlamentet og til præsidentposten i løbet af efteråret 2013. Tre EU-udenrigsministre stod bag, Putin havde opfordret Janukovitj til at indgå aftalen. Det skabte et glimt af håb. Men blækket var næppe tørt, før Højre Sektoren fysisk brød alle aftaler, truede parlamentarikerne, angreb regeringspartiets hus, statslige TV-kanaler, gennembankede parlamentsmedlemmer og andre statslige embedsmænd.

Præsidenten flygtede, resterne af parlamentet vedtog at afsætte Janukovitj, selvom det foregik i klokkeklar modstrid med den ukrainske forfatning. 75 % skulle stemme for det, ligesom der skulle have været en rigsretssag. En kupregering og et uklart forfatningsgrundlag burde ikke glæde vestlige politikere. En ny statsminister, Arsenij Jatsenjuk, trådte til, akkurat som Victoria Nuland havde besluttet det et par måneder forinden. En af de første love, som den nye regering vedtog, var at ophæve det russiske sprogs status som et officielt sprog ved siden af ukrainsk, der reelt var det sprog man talte i Vestukraine. Dette var en dråbe, som fik bægeret til at flyde over østpå. En ting var, at den præsident og det parti de havde stemt på var afsat ved et kup, men at denne kupregering så som det første forbød det russiske sprog og samtidig begyndte at ideologisere og tale om ændring af skolebogs-systemerne, udskiftning af statuer østpå, gjorde det endnu værre. Kupregeringen havde et program, som gik ud på at påtvinge det ukrainske sprog, den vestukrainiske opfattelse af historie og ideologi.

Hvis EU havde haft en udenrigspolitik og et kompetent embedsapparat, ville der have været formuleret nogle interesser fælles for EU-landene. Men det var ikke tilfældet, og da så EU's udenrigsminister Charlotte Ashton var inkompetent, var vejen åben for en udvikling, som truer EU som politisk projekt. Ashton støttede helt uhammet den nye regering. Hvorfor? Formentlig kunne EU-politikerne ikke aflæse situationen, at netop det at bryde den hårfine balance mellem de to halvdele i Ukraine ville føre til en katastrofe. Snart var det østukrainernes tur til at lave deres Maidan. Vesten havde jo accepteret oprør i Kiev og den vestlige del. Men da østukrainerne også ville bruge denne metode, kritiserede vesten stærkt ikke regeringen men dem som lavede oprør. På Krim, som overvejende er russisk, og hvor Rusland har lejet en flådebase flere årtier frem, var store dele af befolkningen i stigende grad utilfredse med tingenes tilstand i Kiev. I løbet af ca. en måned havde de foranstaltet en afstemning om løsrivelse fra Ukraine og senere tilslutning til Rusland. Ukraine var ved at gå op i limningen. Begivenhederne

Fra internetsiden Solidarity with the Antifascist Resistance in Ukraine.

i februar var startskuddet, og ansvaret for den skæve udvikling inklusive Krim-historien bar EU og USA.

Kiev regeringen var ganske svag. Den kunne ikke stole på hverken politiet eller hæren. Hvis det var alvor, sendte man så repræsentanter for Højre Sektoren og andre lignende bevæbnede paramilitære grupper ud til øst for at bekæmpe den oprørske befolkning. Chansen for en generalprøve på den senere krig mod den østukrainiske befolkning kom den 2. maj i Odessa.

Massakren i Odessa

Vi har ganske god viden om begivenhederne i Odessa, hvor 42 officielt mistede livet, men mange flere blev hårdt sårede og måske endnu flere dræbte. Kiev-myndighederne har ikke lavet noget der ligner en tilbundsående undersøgelse af den hårdrejsende begivenhed. De er sluppet af sted med at erklære, at det hele er Ruslands skyld, at de omkomne selv var skyld i, at de døde. Men der er efterhånden så meget billedmateriale, at vi kan konkludere ganske meget og relativt præcist.

Den 2. maj havde nogle mennesker, som var modstandere af kupregeringen i Kiev, etableret et protestmøde i Odessa centrum. Deltagerne var ikke bevæbnede. Samtidig holdt nogle tilhængere af ukrainske fodboldklubber et møde, hvor de støttede Kiev-regeringen. Fra videooptagelser ved vi desuden, at dele af politiet forklædte sig som anti-Kiev demonstranter, der skød. Det er en velkendt taktik, at forklæde sig som modparten, for så at skyde skylden på dem senere. Disse provokatører havde røde armbind på, så de kunne genkendes af deres egne. På videooptagelser fremgår det ganske tydeligt og utvetydigt. Samtidig var der kørt adskillige busser ind fra Kiev. I dem var der medlemmer af den berygtede Højre Sektor. Angrebet på de demonstrerende anti-Kiev demonstranter var vel tilrettelagt. Ingredienser til Molotov-cocktails var til stede. Ganske mange af pro-Kiev demonstranterne var bevæbnede.

Højre Sektoren drev anti-Maidan oprørerne ind i fagforningshuset, en ganske stor bygning på den centrale plads i

Odessa. Anti-Kiev demonstranterne havde ikke Molotov-cocktails, og de søgte tilflugt i fagforeningshuset. Her blev huset overdænget med Molotov-cocktails. Døren blev blokeret. Udefra var det muligt at se, hvordan mange af de indespærrede åbnede vinduer for at få frisk luft. Højre Sektorens folk var klar, nedenfor stod mange Højre Sektor-folk og skød direkte på personerne i vinduet. Andre hoppede flere tager ned for der at blive enten skudt eller sparket og slået ihjel. Men ikke nok med det, det er senere kommet frem, at Højre sektoren havde sine folk inde i bygningen. Her skuddræbte, kvalte og pryglede de adskillige ihjel. På en del af ligene er det synligt, at de kun er forbrændt på overkroppen, på hænder og fødder. Det er sandsynligt, at Højre Sektor-folkene har kastet brændstof på dem og derefter skuddræbt dem. En gravid kvinde var blevet kvalt til døde. Der var ikke tale om et uheld, som Ulla Terkelsen fra TV 2 antydede uden senere at korrigere. Der var tale om bevidst kalkuleret likvidering af politiske modstandere. Der var heller ikke tale om vold i forbindelse med fodboldhooliganisme. Det var politisk drab i en ikke-krigssituation. Der var heller ikke tale om en situation, som beklageligvis gik ud af kontrol. »Endnu en god dag i Ukraines historie«, skrev lederen af Højre Sektoren, Dmitro Jarosj, på sin hjemmeside. Den blev dog senere fjernet.

Ikke overraskende har Kiev-regeringen reelt ikke efterforsket sagen. Automatreaktionen var, at hændelsen skyldes indblanding fra russisk side. Fremstående repræsentanter fra Kiev-styret sås i forbindelse med aktionen. De er selvfølgelig gået fri. Absolut ingen af de dræbte var russiske statsborgere,

selvom der er lydoptagelser, der dokumenterer, at Højre Sektor-folkene forsøgte at torturere de indespærrede til at tilstå, at de var russiske statsborgere.

Det er meget bemærkelsesværdigt, at de vestlige medier stort set ikke har omtalt ensidige researchet begivenheden. Nyhedsbureauet Reuter meddelte, at Kiev mente, at der var tale om russisk provokation, *end of story!* Måske endnu mere bemærkelsesværdigt er det, at ingen vestlig politiker strakte sig til at udtrykke sorg og kondolence i forbindelse med drabene. Dermed satte de vestlige politikere en meget kraftig dobbeltmoralisk standard. At slå uskyldige mennesker ihjel er OK, hvis det enten er russere eller Kiev-kritiske ukrainere. For det andet var det tydeligt, at Kiev-regeringen havde carte blanche til at dræbe alle de måtte ønske, hvis de var kritiske mod Kiev-regeringen og positivt indstillede over for Rusland. Kort tid efter tog Kiev-regeringen fat på at terrorbombe, dræbe og ødelægge i den østlige del af Ukraine, som såmænd blot var utilfreds med, at den regering, som de især havde stemt til magten 3 år forinden, var blevet afsat ved et kup og erstattet af en regering, som ikke repræsenterede østukrainernes interesser. Østukrainerne kunne kun få øje på Rusland, som forstod og støttede dem. Vesten havde ekstremt ensidigt valgt vestukrainernes side med hele pakken, som også rummede fascistiske bevægelser.

Jens Jørgen Nielsen har bl.a. skrevet bogen På egne præmisser – Putin og det nye Rusland, der blev anmeldt her i bladet november 2014. – Red.

Spansk-baskiske fodboldspillere og fans demonstrerer solidaritet med modstanden i Ukraine forud for en kamp mod et hold fra Donbass. På transparenten: »Gå til modstand, Donbass!« Fra internetsiden Solidarity with the Antifascist Resistance in Ukraine.

Cuba efter tøbruddet

Dette årsskifte er en fantastisk tid i Cuba. »De 5« er frie, USA og Cuba genopretter diplomatiske forbindelser og Obama taler om at ophæve blokaden. Men vi er ikke i mål. Cuba-solidariteten skal have en ekstra skalle i 2015. Blokaden skal væk nu!

Af Sven-Erik Simonsen, formand for Dansk-Cubansk Forening

Jeg har det særlige privilegium at være i Cuba i december og januar. Først to uger sammen med 16 danskere på »ALBA-solidaritetsrejsen« og nu tre uger sammen med Nordisk Brigade. Her er vi ti danskere og dertil 60 fra de øvrige nordiske lande samt Tyskland og Storbritannien.

Vi har haft helt enestående oplevelser her i Cuba. Vi har oplevet og deltaget i 10-års topmødet for ALBA-samarbejdet mellem Cuba, Venezuela, Bolivia, Nicaragua, Ecuador og en række små caribiske østater. De skaber i fællesskab et stærkt og solidarisk alternativ til nyliberalismens dræbende markeds kræfter, hvor en ulige konkurrence gavner de store og smadrer de små.

ALBA-samarbejdet går grundlæggende ud på at dele det, man har meget af, og få noget af det, man mangler. Forenklet kan man sige, at Cuba bidrager med læger og lærere, Venezuela med olie og industrivarer, Bolivia med bønner, kød og mineraler fra minedrift, Nicaragua med kaffe og kødkvæg osv. Tilsammen har de – om ikke alt i tilstrækkelige mængder, så i hvert fald meget mere end hver for sig.

ALBA har i sine første 10 år skabt talrige smukke resultater til umådelig gavn for mennesker. Lad mig nævne tre:

1. Over fem millioner analfabeter har lært at læse og skrive.
2. Over tre millioner blinde eller svagtseende har fået deres øjne opereret gratis.
3. Landene har skabt en energisikkerhed til en fast lav pris, som danner grundlag for økonomiske og social udvikling.

De 5 er fri

Og knap havde ALBA-landenes ledere forladt topmødet i Havanna den 14. december, før vi på Nordisk Brigade fik del i en ny og helt enestående sejr: De sidste tre af de fem cubanske antiterrorister, som har været fængslet i USA i 16 år, blev løsladt og vendte 17. december hjem til Cuba.

Det er en sejr, der bygger på næsten 16 års kamp og solidaritet i Cuba og blandt Cubas venner i alle verdens lande.

Festen er ikke slut endnu, og den vil fortsætte ind i det nye år!

Samtidigt med præsident Obamas beslutning

om at løslade de sidste tre, Antonio Guerrero, Ramón Labanino og Gerardo Hernández, lancerede han en start på en ny politik over for Cuba.

USA's nye cubapolitik

Nogle af hovedpunkterne i USA's nye politik er:

- Oprettelse af diplomatiske forbindelser med Cuba.
- Indledning af en proces, så USA fjerner Cuba fra sin terrorliste.
- Hensigt om at samarbejde med Cuba om en indsats i forbindelse med naturkatastrofer og epidemier som ebola i Vestafrika.
- Langt bedre muligheder for, at eksilcubanerne og deres efterkommere i USA kan sende penge til slægtninge i Cuba, besøge dem og få besøg af dem.
- Og endelig indledende skridt i retning af at ophæve blokaden mod Cuba, som har været i kraft siden 1961, og som aldrig har været så omfattende og skadelig som under præsidenterne Bush og Obama.

Nogle ting kan Obama iværksætte med såkaldte dekretter, men blokaden mod Cuba er lovfæstet, så det kræver vedtagelser i Kongressens to kamre at hæve blokaden som sådan. Og i Kongressen har Obamas politiske modstandere, Republikanerne, flertal i både Repræsentanternes Hus og i Senatet. Obama kan dog med sine dekretter ændre på den måde, blokadelovene bliver håndhævet på.

Kampen for løsladelse af »de 5« cubanske antiterrorister har været en hovedaktivitet for Dansk-Cubansk Forening og for Cubas venner i hele verden.

Ved dette årsskifte kan og bør vi fejre denne sejr stort!

Jeg talte med Fernando González for nogle dage siden. Fernando er en af »de 5« og han bad mig hilse alle jer i Danmark, som gennem årene har støttet kravet om retfærdighed og frihed til »de 5«. Uden den internationale solidaritet var denne sejr ikke vundet. Det er hans og cubanernes klare konklusion. Præsident Raúl Castro sagde det lige så klart, da han den

20. december talte i Nationalforsamlingen.

Det er et faktum, at vi har gjort en forskel, som Cuba takker os for.

Kursskifte i solidariteten

Men der er stadig brug for vores solidaritet, for presset skal holdes og helst øges, så blokaden bliver ophævet. Den blokade, der har kostet Cuba over 1000 milliarder dollars gennem årene. Den blokade, der har begrænset den cubanske revolution i at udfolde sit fulde humanistiske potentiale.

Blokaden skal hæves, og det skal vi som venner af Cuba yde vores til i det kommende år.

Derfor vil jeg opfordre alle til – opmuntret af »de 5«-sejren – at sætte fuld skrue på solidariteten med Cuba. Med hovedfokus på kampen mod blokaden!

Midlerne og metoderne skal vi diskutere i de kommende uger og måneder frem mod Dansk-Cubansk Forenings generalforsamling den 21. marts. Her skal vi tage beslutninger om foreningens arbejde, og vi skal beslutte, hvordan vi kan fremme den konkrete solidaritet med Cuba i andre dele af det danske samfund; i fagforeningerne, i miljø- og klimaorganisationer, blandt faggrupper som læger og lærere, i de politiske partier og organisationer, blandt salsa-glade danskere og kulturfolk med flere.

For Cuba har mange venner i Danmark, som ikke er med i eller omkring Dansk-Cubansk Forening – og der er endnu flere potentielle venner af Cuba. Vi skal blot finde vejen til at nå disse mennesker med vores sag.

Vi skal forstå Obama rigtigt

Det er imidlertid vigtigt at forstå, at Obama og USA ikke har løsladt »de 5« og ikke er i gang med at lempe og måske ophæve blokaden, fordi USA er blevet sympatisk indstillet over for Cuba og den socialistiske revolution!!

USA er blot i gang med at iværksætte en anden politik for at

nå det samme mål som tidligere; nemlig ødelæggelsen af revolutionen og undergravning af socialismen. USA vil udrydde dette eksempel på, at der er et alternativ til underkastelse under USA's og EU's nyliberale, militariserede herredømme.

Det cubanske eksempel inspirerer i hele verden og mest i Latinamerika, hvor flertallet af regeringer i dag sammen med Cuba udvikler en antiimperialistisk enhed, som er lige så livsfarlig for USA som den er en forudsætning for liv, udvikling og velfærd i Latinamerika.

Præsident Obama lagde ikke skjul på det i sin tv-tale den 17. december.

Lad mig nævne nogle eksempler:

Obama åbner for at eksilcubanere i USA kan sende større beløb til slægtninge i Cuba, idet disse slægtninge i Cuba ifølge Obama er »de bedste potentielle ambassadører for vores værdier«. Læs: USA vil styrke sit arbejde med at opbygge en »femte kolonne« inde i Cuba, som kan undergrave det socialistiske samfund og revolutionen.

Obama ophæver enhver begrænsning på pengeoverførsler til Cuba, hvis pengene er til »humanitære projekter og til den fremvoksende private sektor i Cuba«. Læs: Millioner af dollars vil fremover blive brugt til at nære oppositionelle ngo'er i Cuba, og private virksomheder vil blive forgyldt med det formål at få flest mulige cubanere til at tro, at privat foretagsomhed og frit marked er bedre end socialistiske produktions- og fordelingsssystemer.

Og antisocialistisk propaganda vil blive meget mere aggressiv. Obama vil »åbne for at øge rejseaktivitet, handel og informationsstrømmen til og fra Cuba«. Telefon og andre kommunikationsforbindelser vil blive åbnet.

Cuba og USA ved forhandlingsbordet

Men der er naturligvis to parter i de kommende forhandlinger, både USA og Cuba. Og cubanerne forstår selvfølgelig disse mekanismer, hensigter og farer. De vil tage deres forholdsregler, men det afmonterer ikke de nævnte udfordringer og farer.

Præsident Obama er imidlertid ikke kun drevet af ovenstående udspekulerede plan for at gøre en ende på revolutionen i Cuba. Han og USA er presset på flere fronter og tager disse nye initiativer for at håndtere dette pres.

Allerede i det første minut af sin tale påpegede præsidenten, at det også handler om at »indlede et nyt kapitel i forholdet til Amerikas nationer«. USA og USA's transnationale virksomheder er stærkt bekymrede over, at det store flertal af lande i Latinamerika stiller sig skulder ved skulder med Cuba. USA frygter de fremtidige handels- og investeringsmuligheder på det kontinent, som USA indtil for nylig betragtede og behandlede som »sin baggård«.

Obama slår også fast, at blokaden mod Cuba ikke har medført det, som var hensig-

ten, nemlig at knække Castro-styret i Cuba, og han påpeger, at USA er isoleret med sin blokade: »ingen andre lande har støttet disse sanktioner«, sagde præsidenten. Det er en reference til, at USA's blokade de seneste 20 år næsten enstemmigt er blevet fordømt i FN's generalforsamling. I 2014 med 188 stemmer mod blokaden og to for – nemlig Israel og USA selv!

Obama græmmes over, at USA's politik under naturkatastrofer og store epidemier tager sig kriminel og ynkelig ud, når USA sender tusinder af soldater og Cuba sender hundredevis af læger og sygeplejersker som i Pakistan i 2005, Haiti i 2010 og i Vestafrika (ebola) i 2014. »Jeg mener, at sundhedsarbejdere fra USA og Cuba bør arbejde menneske ved menneske for at stoppe spredningen af denne sygdom«, sagde Obama i talen.

Og Obama vil have Cuba fjernet fra USA's terrorliste, fordi hele verden ryster på hovedet og tvivler på USA's politiske dømmekraft, når et land som Cuba med en berømt humanistisk udenrigspolitik anklages for at være en »stat, der støtter terrorisme«.

Og så vil Obama bane vejen for, at USA's medicinalindustri kan få adgang til den enestående bioteknologi, som er udviklet i cubanske forskningscentre. Det fremgår blandt andet af en specifik reference i talen til den afdøde cubanske forsker Carlos Finlay. Cuba har udviklet en lang række vacciner og medicin, som USA har brug for, og som der kan tjenes milliarder på. Et af de seneste eksempler er en vaccine mod brystkræft,

som et firma i USA ønskede at samarbejde med Cuba om, men blev stoppet af blokaden.

Og landmændene i USA vil sælge majs, bønner, ris og kød til Cuba, der er et marked, som ligger lige til højrebenet..

I korthed kan man sige, at Obama og USA er:

- drevet af ønsket om at likvidere den socialistiske revolution i Cuba.
- drevet af frygten for at tabe yderligere terræn i hele Latinamerika.
- drevet af ubehaget ved at være isoleret med en umenneskelig og virkningsløs cubapolitik.
- drevet af ønsket om at udnytte de økonomiske muligheder i Cuba, som ligger 150 kilometer fra USA og har en veluddannet arbejdskraft.

Styrk solidariteten med Cuba

Vores opgave er at forstå denne situation og på dette grundlag yde vores bidrag til den fremtidige kamp mod blokaden, og desuden skal vi også udvikle vores mangfoldige solidaritetsarbejde med Cuba.

For Cubas skyld – og for vores egen skyld.

For mennesker i Danmark – herunder vi selv – har hårdt brug for, at Cuba fortsat ligger der og vugger til salsarytmer i Caribens lune vande og beviser, at en bedre verden er mulig.

Lad os give Cuba-solidariteten og kampen mod blokaden en ordentlig skalle i 2015.

Godt nytår!

Ovenstående artikel er sendt som Nytårshilsen fra Cuba til Dansk-Cubansk Forenings medlemmer og venner, og DKP har som kollektivt medlem modtaget den og viderebringer den hermed til vore medlemmer og abonnenter, idet vi tilslutter os Sven-Erik Simonsens ønsker for Cuba og for det nye år. Vi har tilladt os at ændre overskriften, men i øvrigt kun foretaget beskedne ændringer i teksten, og vi har illustreret med billeder, som redaktionen har taget på tidligere rejser til Cuba. – Red.

Folkebevægelsen mod EU's landsmøde

Reportagen fra Folkebevægelsens landsmøde i oktober 2014, hvor DKP var repræsenteret ved Ole Odgaard og Brian Grønvold, skulle egentlig have været bragt i novembernummeret, men det kunne ikke nås. Her er den imidlertid.

Af Brian Grønvold

Der blev skålet i champagne og fejret, for lørdag d. 25. oktober var markeringen af et stort år for Folkebevægelsen. 2014 blev året, hvor Folkebevægelsen fik det flotteste resultat til Europa-parlamentsvalget i over 20 år og det oven i købet første gang man stillede op alene, uden valgteknisk samarbejde. Som så mange gange før havde pressen

og den politisk elite meldt Folkebevægelsen og dermed modstanden mod EU død. Samtidig blev landsmødet 2014 det største landsmøde i de sidste 10 år. Stemningen var høj, og åbningen af landsmødet med champagne var da heller ikke med til at lægge en dæmper på humøret.

På trods af fremgang til valget, landsmødet og den sprudlende start på weekenden foregik landsmødet da ikke uden selvindsigt og kritiske bemærkninger. 8,1% af stemmerne i et så EU-kritisk land som det danske burde kunne gøres bedre. Så var det parolerne der var noget galt med eller var der andre problemer der gjorde udslaget? Parolen »Skal EU bestemme alt?« følte en del var lidt problematisk. Især fordi Dansk Folkeparti havde mulighed for at kopiere den med deres slogan »Mere Danmark, Mindre EU«. Der var derfor forslag om at en fremtidig parole skulle være mere konsekvent i sin EU modstand, som »Ud af EU«.

Enhedslistens forhold til Folkebevægelsen var stadig ikke afklaret, og en repræsentant for Enhedslisten fortalte, at man nu ville lade debatten køre et par år, hvorefter man ville tage en endelig beslutning om Enhedslistens engagement i Folkebevægelsen. Det kom også frem, at det kun var 56% af Enhedslistens medlemmer, der havde stemt på Folkebevægelsen til Europa-parlamentsvalget. En stor del af de andre havde stemt på SF, med Margrethe Auken som spidskandidat. Dette var også en grundende til, at valgresultatet, trods fremgang, ikke var gået så godt, som man havde håbet og til dels forventet.

Retsundtagelsen, bankunion og folkeafstemning var noget der fyldte en del i debatten på landsmødet. Hvordan skulle man for eksempel vinkle debatten omkring modstanden mod bankunionen, når det var et emne der ikke umiddelbart var til at forstå eller forklare på en simpel måde? Samtidig lød der fra regeringen, at de ville lægge op til afstemning om retsundtagelsen, hvis de blev genvalgt. Hvordan skulle den kamp tages, og hvordan sikrede vi os bedst muligt, at den blev vundet? Til sidst var der også en del der argumenterede for at Folkebevægelsen skulle samle underskrifter ind til at kræve en folkeafstemning om Danmarks tilknytning til EU, lidt i stil af den lovede engelske afstemning. Det var der dog ikke udbredt opbakning til, og det var ikke noget der blev vedtaget.

Træskopriserne, den nationale og internationale, var et glædeligt punkt på dagsordenen, hvilket hilsnerne fra andre folkelige modstandsbevægelser også var. Den internationale træskopris blev i år givet til den norske formand for det norske Nei til EU, Heming Olaussen, efter mange års arbejde med den norske EU-modstand. Den danske træskopris blev givet til Drude Dahlerup, formand for tænketanken Ny Agenda, for hendes mange års kritiske tilgang til EU.

Alt i alt var landsmødet 25.–26. oktober fyldt med godt humør og gåpåmod. Der var en kampgejst ovenpå de fornemme resultater og en vilje til at rykke på det folkelige modstandsarbejde.

Og hvordan var der så i Nordkorea?

Indtryk fra en rejse i 2010

Af Birgit Unnerup

Dejligt. Det mindede meget om Sovjet i 70'erne. Stille og roligt. Alvor. Gode huse, pæne veje. Mennesker i pæne klæder. Ingen café møbler og butiksskilte, der fylder hele fortovet. Ingen vilde cyklister. Enkelte politibetjente, der var bevæbnede med en stav, og hvis vigtigste opgave syntes at være at forhindre de spadserende i at komme ned til floden på det stykke, hvor der var opstillet fyrværkeri til brug ved den kommende fest – Arbejderpartiets fødselsdag eller noget i den retning.

Hvorfor det mindede om Sovjet? Fordi det ikke minder om Cuba, hvis klima gør, at mange ting ser anderledes ud. I et mindre varmt klima er bygningerne nødt til at være anderledes og mere velholdte.

Gaderne i Pyong-Yang var fyldt med bogstavelig talt titusinder af mennesker, som trænede til de store udendørs optrin, der skulle foregå ved festen. De var klædt i alle mulige kostumer og underholdt sig i god ro og i orden i venten på, at det skulle blive deres tur. De var meget villige til at smile og vinke til os turister, når vi var ude på egen hånd om aftenen. Vi kunne af gode grunde ikke tale sammen. De ville også gerne fotograferes, og de fåtallige betjente smilede og nikkede.

Aftenen og natten før festen var der en larm af militærkøretøjer, der også skulle medvirke ved optogene. Alt forløb planmæssigt, og optogene og indslagene var store og smukke og fantastiske. Der var mindst 10 militærkorkestre, så der var drøn på. Engang imellem spillede de en bestemt fanfare, der var en hyldest til Kim Jong-Il, som så rejste sig og vinkede, og alle vinkede tilbage. Vi var placeret ikke så langt fra statslederen, så det var alle tiders.

Det var en delegationsrejse med venskabsforeningen, så der blev udvekslet gaver. Der var særlige gaver til formanden for venskabsforeningen Anders Kristensen, der åbenbart har været formand for venskabsforeningen i samfulde 40 år.

Vi var på besøg på gavemuseet, hvor der er udstillet alle de gaver, som de nordkoreanske statsledere har fået – lige fra vaser til togvogne. Det var interessant og overvældende. Vi spurgte på et møde til forholdet til Kina, og svaret var, at der eksisterede et særligt venskabsforhold mellem Nordkorea og Kina. Det tog jeg som udtryk for, at Kina hjalp Nordkorea, når der var brug for det.

Sko på fødderne og mad på bordet

Det er magtpåliggende for Nordkorea at være selvhjulpen – meget fornuftigt, når der hele tiden og når som helst er blokade af landet. Nordkoreanerne berettede med stolthed om de seneste landvindinger: der produceres nu sko nok til alle, og landet producerer nu selv CNC-maskiner. Nordkorea har en stor maskinindustri og mange metaller og sjældne jordarter. Det skyldes, at Nordkorea for 80% vedkommende består af bjerge,

Korn tørres udendørs

mens Sydkorea har landbrugsområderne. Kun 20% af Nordkorea kan dyrkes. Landet er 4 gange større end Danmark og har en befolkning på 25 mio. Landbrugsområderne er således på størrelse med Danmarks og skal brødføde en befolkning, der er 5 gange større. Samtidig er en stor del af landbrugsområderne ofte udsat for tørke eller oversvømmelser. Derfor har Nordkorea indimellem problemer med at producere en tilstrækkelig mængde fødevarer. Det skyldes altså ikke, at arbejdskraften er bundet i hæren. Tværtimod så vi mange soldater, der deltog i bjergningen af høsten. Vi var der i oktober, og risen var i alle stadier af høst, tørring og hjemtransport. Omkring alle huse uden for storbyen var der tæt plantet med kim-chi – en slags kål eller salat, som indgår i alle måltider i behandlet form som surt / stærkt tilbehør. Der er sikkert et vist svind i afgrøderne, der tørres udendørs – formentlig på grund af mangel på brændstof til indendørs tørring. Til gengæld er forureningen minimal. Da vi var der, så det ud til, at høsten ville blive normal, og at der derfor ville være mad nok til alle.

En snak med partiet

Transporten i hovedstaden foregår især til fods. Der er en lille mængde cykler og næsten ingen biler – især ingen privatbiler.

Vi kunne ønske, hvilke arrangementer vi ville deltage i, og jeg bad om et møde med partiet – en parti-til-parti meningsudveksling. Det fik jeg og blev afhentet i limousine og kørt til en flot bygning med vagtpost udenfor. Jeg havde en af vores tolke med, som oversatte et indlæg, jeg havde skrevet på engelsk. Jeg fortalte lidt om mig selv og min familie i et partiperspektiv, udtrykte min beundring for Nordkoreas fastholden ved socialismen og advarede om de farer, der lurer – herunder faren for ligesom Kina pludselig at stå med alle de moderne problemer med forurening osv. Jeg spurgte også til den episode, der havde været med et sydkoreansk krigsskibs havari kort forinden. Svaret var, at det havde Nordkorea absolut intet at gøre med, og at der i tidens løb havde været andre af sådanne episoder

De ærede gæster venter

iværksat af Sydkorea og USA. Med hensyn til de mulige velstandsproblemer mente min modpart, at det ikke var aktuelt for Nordkoreas vedkommende. Jeg svarede, at det var rigtigt, men at hvis der skulle dæmmes op for disse problemer, så var det vigtigt at overveje dem, inden de stod midt i dem. Han tænkte lidt over det og svarede så, at de godt vidste, at der var alt for mange biler i Beijing, og at de ville betragte det, jeg havde sagt, som et kammeratligt råd. Vi talte endnu om mangt og meget, og så sagde vi pænt farvel i den kæmpemæssige sal, hvor mødet havde fundet sted.

Når jeg hørte stats- og partirepræsentanter tale, så blev jeg slået af forskellen mellem Nordkorea og Danmark. I Nordkorea fortæller politikerne om det, de har gjort for at opfylde folks behov (f.eks. den øgede skoproduktion) og for at opretholde landets suverænitet. Her i Danmark fortæller vores politikere om, hvorfor det er nødvendigt at forringe almindelige menneskers levevilkår og at underordne os EU. Ikke så sært at de virker anspændte og stressende og har de stirrende og vidtopspilede øjne, når de forsøger at overbevise os (eller sig selv?) om de uhyrligheder, der kommer ud af deres munde.

På Dragebjerget

Et ønske fra flere af os var at opleve naturen nordpå, og der blev arrangeret en tur med overnatning, men turen blev aflyst, da vi skulle deltage i et officielt arrangement med noget optræden. Her var der bl.a. en danse-, musik- og sanggruppe, der opførte CNC-sangen, der nemt kunne være blevet et hit her i landet. Nogle af os gjorde over

for guiderne opmærksom på, at vi var kede af at gå glip af turen, og næste dag kom de tilbage med et forslag om, at vi kunne lave en tur til »Dragebjerget«, som er et udflugtssted ikke så langt fra hovedstaden. Det er faktisk et bjerg, og ind imellem er der så opsat nogle borde og bænke eller nogle legeting. Vi fik forevist et lille gammelt tempel, der havde overlevet de nådesløse amerikanske bombardementer. Ved siden af templet var der nogle meget gamle tempeltræer (*Ginkgo biloba*) med et tilknyttet sagn, som jeg har glemt.

Herefter var jeg meget opmærksom på, at overalt hvor vi kom frem, var der kun nye bygninger, og vi fik at vide, at alt var blevet jævnet med jorden under krigen. Da vi kørte med tog tilbage til Beijing, kørte vi over en bro, hvor vi hele vejen kunne se parallelle bropiller i floden. Det var ikke en linjeføring, der havde vist sig at være forkert. Det var resterne af den bro, der havde været der før.

Én ting, jeg ikke brød mig om, var parolen om at sætte militæret først, bl.a. på grund af den betydning det har for den manglende kønsmæssige ligestilling. Til gengæld forstår jeg det godt i den situation, Nordkorea befinder sig i. Hvis ikke Nordkorea havde et stærkt militær, ville USA føle sig mere fristet til lige at gennemføre et regimeskifte. Og når vi ser på tilstandene i de lande, hvor socialismen afløses af kapitalisme, så er jeg med på at acceptere en militær dominans. Til gengæld gør soldaterne så en stor indsats i det civile liv, jf. deltagelse i høstarbejdet. Et andet eksempel fik vi, da vi var ude at se en kæmpemæssig æbleplantage, der var blevet anlagt uden for Pyong-Yang. Vi fik at vide, at det var sikkerhedsstyrkerne, der havde hjulpet med jordarbejderne og plantningen af de mange tusinder af æbletræer. Området havde tidligere været rismarker, og 2 landsbyer var blevet flyttet. Beboerne havde selvfølgelig

Det lille tempel på Dragebjerget

Arirang-show

fået nye huse og som ekstra kompensation havde de alle fået et fjernsyn. De arbejdede nu på æbleplantagen, som skulle forsyne hovedstaden med frugt. Der blev også lavet frugtsaft, og der blev holdt svin, som bl.a. levede af affaldet. Der var mange forskellige æblesorter, og høstsæsonen var fra maj til oktober. I hele landet var de i gang med at udbygge frugtavlens til forsyning af byerne.

En af de største oplevelser på turen var at overvære Arirang-showet, der foregik i en kæmpemæssig cirkusagtig bygning. Indholdet var en anskueliggørelse af Nordkoreas historie. Og midlerne var de berømte farvede papstykker, som mange hundrede mennesker vender i rette tid, så der fremkommer alle mulige farvestrålende billeder. Hertil kom optræden på gulvet med dans og tableauer, ligesom der var flere akrobatiske indslag. Det hele blev fremført med akkuratessse, tempo og godt humør, og stemningen var strålende.

En opfordring

Jo og så spiste vi rigtig Peking-and i Beijing, ligesom der var udflugt til den kinesiske mur. Det var dog lidt af en skuffelse, da trafikproblemerne og en afstikker til en fabrik betød, at der

ikke var tid nok til at komme helt derop og ned igen – og slet ikke at gå på muren. Det var også sine steder lidt halvfarligt for os, der ikke er så unge og smidige, som vi har været. At vi skulle ind på fabrikken, der lavede smukke ting, skyldtes formentlig en aftale mellem busselskabet eller guiden og så fabrikken, hvor det klart var hensigten, at vi skulle købe ting. Det er en af ulemperne ved markedsøkonomi. I Nordkorea var der ingen tilskyndelser til, at vi skulle bruge penge. Vi måtte selv se, om vi kunne finde på noget. Og bl.a. lykkedes det nogle at skaffe os ind på en italiensk restaurant, som efter sigende blev til ved, at to italienske kokke blev inviteret til Nordkorea, hvor de lærte nogle koreanere at tilberede italienske retter. Det var ikke det, jeg syntes var mest interessant, men det var da i det mindste ikke McDonalds. Maden på vores hotel var god og rigelig og i hvert fald til dels koreansk, men formentlig tillempet europæisk smag.

Som altid i et socialistisk land følte jeg mig godt tilpas, og til dem, der stadig er bange for Nordkorea, kan jeg kun sige: Se at komme af sted, inden markedsøkonomien og al dens uvæsen også får fat i Nordkorea. Og benyt dig af mulighederne for at ønske, hvad du vil se, og hvem du vil snakke med.

Perestrojka version 2.0

I skrivende stund véd ingen, hvornår folketingsvalget kommer, kun at det kommer i år. Blandt Enhedslistens kandidater på Sjælland er to kommunister; den ene er Anker Schjerning, medlem af landsledelse og forretningsudvalg og formand for DKP i Region Sjælland, opstillet i Slagelse-kredsen. Det følgende er Ankers svar på nogle af spørgsmålene til partiernes folketingskandidater i de to kandidattest hos dr.dk/altinget.dk og megafon/Tv2.

Af Anker Schjerning

Politisk forbillede: Børge Houmann

Frihedsrådets begavede og modige kommunist, kendt under dæknnavnet Nielsen. Historikeren Morten Møller har skrevet en spændende biografi. Houmanns egne erindringer *Kommunist under besættelsen* er yderst læseværdige.

Hvorfor stiller jeg op

Jeg er 70 år. Derfor stiller jeg ikke op for at påbegynde en lang og krævende arbejdsindsats inde på Christiansborg.

Mit primære formål er at bruge valgkampen til at diskutere politik med folk. Jeg vil gøre et behjertet forsøg på at få flest muligt til at diskutere fornuftige alternativer til det absurde globale konkurrenceræs, som de nuværende kapitalistiske samfundsstrukturer har tvunget verdens stater og befolkninger ud i. Det danske folk er alt for begavet til at leve i det overfladiske sælgersamfund, vort land har udviklet sig til.

En valgkamp med humor og gode argumenter – det er, hvad jeg gerne vil bidrage til.

Landspolitisk mærkesag: Genopretning af det danske demokrati

Jeg er aktiv i både Enhedslisten og DKP, fordi jeg arbejder for, at Danmark skal være et retfærdigt socialistisk samfund i en verden med fred, folkestyre, tryghed og kreativitet. Hvor kærlighed og ærligt arbejde sættes i højsædet, og hvor vi passer på hinanden og vores jordklode. Et første nødvendigt kæmpeskridt bliver at vinde folkelig tilslutning til en totalrenovering af relationerne mellem på den ene side staterne og de folkevalgte repræsentanter og på den anden side de globalt agerende kapitalistiske selskaber. I dag må stater og befolkninger tilpasse sig selskabernes konkurrenceræs. Det skal en global folkelig bevægelse lave grundigt om på. Inspiration kan hentes både fra

1980'ernes store internationale folkelige fredsbevægelser mod atomvåben og kold krig og fra den fremsynede danske fredspolitik, som et flertal i det danske folketing dengang i »fodnoteperioden« gjorde sig til talsmænd og talskvinder for.

EU-mærkesag: Et suverænt Danmark i et solidarisk Europa

Et suverænt Danmark i et europæisk og globalt, solidarisk fællesskab af stater, virksomheder og mennesker, som samarbejder om at klare nutidens og fremtidens mange opgaver og udfordringer.

Et af mine politiske forbilleder – Sovjetunionens Mikhail Gorbatsjov – begik for en generation siden mange fejl og lykkedes kun delvis med sit store »perestrojka«-projekt, men hans ambitiøse og ædle mål var at begejstre de unge og skabe fornyelse, arbejdsglæde og demokratisk opblomstring i hans store, socialistisk styrede land, der var stivnet i bureaukrati og hule fraser. Et andet af hans store mål var at give ny inspiration til et fredeligt og energisk internationalt samarbejde om løsning af menneskehedens mange problemer.

I dag er det i høj grad USA og Europas kapitalistiske lande, der har brug for et energisk og dybtgående fornyelsesprojekt, en slags »Perestrojka version 2.0«. En omstillingsperiode over måske 10 år, hvor den nuværende indbyrdes imperialistiske konkurrencekrig udfases til fordel for nye ligeberettigede øko-

nomiske strukturer, hvor der samarbejdes om at skabe den produktion og de værdier, der skal til for at sikre alle jordens mennesker et værdigt liv i respekt for Moder Jord og andre levende væsner end os tobenede.

Staternes, selskabernes og EU's nuværende politiske og økonomiske eliter går fra krise til krise. Ofte aner disse eliter ikke deres levende råd. Alle har deres egen, snævre egoistiske dagsorden om at »vækste« og blive større på konkurrenternes, miljøets og arbejderbefolkningens bekostning og undgå at blive tabere i magt- og konkurrencespillet.

Den samfundsform holder ikke i længden. Alle stresser sig ihjel. Store dele af den demokratiske debat er degenereret til spin og udenoms snak. Millioner af dygtige folk spilder deres gode evner med at knokle rundt i nutidens oldnordiske strukturer med »alles krig mod alle«. »Liberal Alliance« har sat sig som mål, at Danmark skal føre an i dette globale rotteræs. Partiet burde rettelig kalde sig »Oldnordisk Alliance«.

Konkurrencestatens blå og lyserøde tilhængere prøver at sikre grundlaget for fremtidens velfærd under sådanne håbløse vilkår. Der venter dem en gigantisk mental omstillingsproces af mindst samme størrelse som den selvransagelse, mange af os på venstrefløjen måtte igennem efter Sovjetunionens sammenbrud for 25 år siden.

Lokal mærkesag: Stop Danmarks geografiske skævvridning

Begreber som affolkning, faldende huspriser og utilstrækkelig infrastruktur hører med i enhver beskrivelse af den virkelighed, som store dele af den sjællandske region befinder sig i. Mange kommuner i regionen forsøger hver især med større eller mindre held at vende udviklingen og stoppe strømmen af virksomheder og borgere, der flytter til hovedstadsområdet.

Yderområderne savner et handlekraftigt folkestyre og offentlige myndigheder med egentlige beføjelser til at øve afgørende indflydelse på lokaliseringen af landets erhvervsudvikling. Tilvejebringelse af sådanne offentlige myndighedsbeføjelser til at modvirke Danmarks geografiske skævvridning må blive en vigtig del af den samfundsøkonomiske og politiske totalrenovering, som må sættes på den politiske dagsorden hellere i dag end i morgen.

Det vil jeg som Enhedslistens kandidat i Slagelse-kredsen bl.a. bruge den kommende tids valgdebatter til at forsøge at vinde gehør for.

Udlændingspørgsmålet

Påstand: Reglerne skal strammes, så det bliver sværere at få asyl i Danmark.

Svar: Helt uenig.

Kommentar: Regeringen i Syrien er efter min mening langt bedre end sit rygte. Danmark bør hurtigst muligt genaktivere de diplomatiske forbindelser med syrien og samarbejde med landets regering og dets folkelige, patriotiske kræfter om at fremme national forsoning og genopbygning af den ødelagte

infrastruktur, så de hjemløse kan vende hjem og genoptage deres fredelige liv og arbejde. En sådan dansk indsats i nærområdet støtter jeg 100 %.

Mit Politiske CV

Jeg er som allerede nævnt medlem af to politiske partier: DKP og Enhedslisten. Da jeg i 1962 indmeldte mig i Odense-afdelingen af Danmarks Kommunistiske Ungdom (DKU), var jeg 18 år og gik i 3g på Vestfyns Gymnasium i Glamsbjerg. I 1968 blev jeg medlem af Islands Brygge afdeling af Danmarks Kommunistiske Parti (DKP). I perioden fra 1975-1990 arbejdede jeg som lønnet medarbejder i DKP's partihus i Dronningens Tværgade 3, primært med internationalt solidaritetsarbejde og freds-politiske spørgsmål. I årene fra 1977 til januar 1990 var jeg medlem af DKP's centralkomite. En af mine sidste større opgaver i DKP var – sammen med partiformand Ole Sohn og fagforeningsformand Lars Bjerre – at repræsentere DKP i de forhandlinger med venstrefløjspartierne VS (Venstresocialisterne) og SAP (Socialistisk Arbejderparti), der i 1989 mundede ud i aftalen om dannelse af en fælles valgliste, der fik navnet *Enhedslisten*. I det nuværende lille DKP er jeg medlem af partiets landsledelse og forretningsudvalg og formand for den lokale organisation i Region Sjælland. I år 2000 fulgte jeg en venlig opfordring fra min gamle DKP-kammerat Frank Aaen og indmeldte mig i Enhedslisten som individuelt medlem. Jeg er aktiv i Enhedslistens lokale afdeling i Slagelse og påtog mig i sommeren 2013 det ærefulde hverv som Enhedslistens folketingskandidat i Slagelsekredsen. Opgaven som folketingskandidat er ikke fuldstændig ny for mig. Ved folketingsvalgene i 1987 og 1988 var jeg DKP's Folketingskandidat i den daværende Sorø-Skælskør kreds. Min kone Bodil Knudsen har i en lang årrække repræsenteret Socialdemokraterne i Slagelse Byråd. Jeg har i konsekvens heraf lært en hel del mennesker at kende både i Socialdemokratiet i Slagelse og i andre af Slagelses politiske partiforeninger.

Beklagelse

Det sidste nr. af *Skub*, nr. 4, november 2014, blev desværre udsendt på et sent tidspunkt, hvilket bevirkede at flere i bladet annoncerede arrangementer allerede var afholdt ved modtagelse af *Skub*.

Fra trykkeriet modtog vi *Skub* med posten torsdag, den 20. november, hvorefter vi skyndte os at udsende bladet dagen efter med A-post til udvalgte abonnenter – i håb om at disse kunne modtage *Skub* dagen efter, hvor der var annonceret arrangement i forbindelse med reception for udgivelse af bogen *Brødrene Nielsen*.

Dette viste sig desværre ikke at kunne holde stik.

På sekretariatet er vi ret irriterede over og kede af dette, og vi vil fremover gøre alt for at en lignende uheldig situation og misforståelse ikke vil gentage sig.

Gerhard Wehlitz

Vesterbros flotte fane

Af Jørgen Tved

For efterhånden mange år siden var jeg antikvarboghandler på Vesterbro. Det var en god tid. Jeg hyggede mig med de mange bøger og fik meget ofte besøg af folk, som bare ville have en snak, eller som måske havde nogle problemer, vi i fællesskab kunne gøre noget ved.

Blandt mine kunder kom der også af og til unge russiske diplomater. De var interesserede i engelske krimier. En af dem havde en dag fundet sig en ganske pæn stak og ville vide, om vi kunne handle. De kunne vi naturligvis, så jeg sagde, at han kunne betale med en rød fane med Lenins portræt. Jeg havde set en sådan i Moskva. Han slæbte af sted med de mange krimier, og jeg ventede spændt.

Nogle uger efter kom fanen. Jeg ville nu have broderet: *Danmarks Kommunistiske Parti. Vesterbro Distrikt*. Jeg gik til en fanefabrik i København, men kom hurtig ud igen. Det ville koste mellem 8-10.000 gode danske kroner. Tilbage i min butik kom der nu en kvindelig Taxa-vognmand. Hun kunne se jeg var sur og ville vide hvem der havde tisset på min sukkermad. Hun så på mig og jeg viste hende den flotte silkefane. Hun så igen på mig – og så kom det: »Det kan jeg da gøre for dig.« Nu var det min tur til at kikke. »Du skal få tegnet din tekst i den fulde størrelse, så skal jeg nok brodere på begge sider. Tror du ikke jeg kan? Lad det komme an på en prøve!«

Hun kom af og til og købte en bog. Jeg sagde aldrig et ord om fanen, men efter et par måneder kom hun med pakke og ville vide om jeg var tilfreds.

Ved den sidste prisuddeling fra Gelsted-Kirk-Scherfig fonden nikkede jeg til den smukke fane, der var hængt op, og sendte min Taxa-vognmand en venlig tanke. Hun ville ikke en gang have noget for alt det garn, hun havde brugt. Du kan selv se, og jeg tror at du vil give mig ret. Ruth kunne godt lave et smukt broderi.

Næsten 70.000,- kr. indsamlet til Skub !!!

Det af FU nedsatte indsamlingsudvalg består af kammeraterne i

- økonomiudvalget: Gitte Thomsen, Hilmar Mikkelsen, Gerhard Wehlitz
- agit-prop udvalget: Ole Vad Odgaard, Henrik Hald, Henrik Jepsen
- forretningsudvalget: Henning Jakobsen.

Udvalget opstillede måltal for de enkelte distrikter ud fra medlemstallet. I skemaet ses måltallet og det foreløbige indsamlingsresultat, som det kunne opgøres ved årsskiftet:

	Måltal	Resultat
Hovedstadens distrikt:	27.300,-	27.349,47
Sjællands distrikt:	13.300,-	14.245,75
Midtjysk distrikt:	16.100,-	16.984,-
Syddansk distrikt:	9.100,-	???
Nordjysk distrikt:	4.200,-	5.984,-
I alt		64.563,22

Dette er den foreløbige slutopgørelse, baseret på manuel sammentælling.

Det endelige slutresultat opgøres, når samtlige indbetalinger er blevet bogført.

Resultatet fremlægges for landsledelsen på mødet den 21.-22. februar.

Der er i perioden afholdt enkelte arrangementer, hvortil der også er indsamlet til *Arbejderen* og *Kommunist*. Her er overskuddet blevet ligeligt fordelt arrangørkredsen i mellem.

Indsamlingsudvalget siger stor TAK for bidragene og arrangementerne.

For udvalget
Gerhard Wehlitz

Fødselsdage

februar 2015

Ingemann Lund

Odense
7. februar
85 år

Per Feldballe Eriksen

Søborg
9. februar
70 år

Henrik Nisbeth

Esbjerg
9. februar
70 år

Et hjerteligt til lykke til jer alle fra redaktion og sekretariat

Ungkommunisterne til Kongres i Athen

Af Emil Olsen

Imens de fleste danskere de sene juledage forberedte sig mod den 24. december med god mad og hygge i stuerne, deltog Ungkommunisterne i dagene 18.-21. december i Grækenlands kommunistiske ungdoms (KNE) 11. kongres.

I en tid, hvor de revolutionære kræfter er små, er de dog stærke de steder de viser sig. Det var hvad godt 20 internationale gæster var vidner til i Athen til den 11. kongres af KNE.

Linjen var klar, og optimismen var stor, da hundrevis af unge grækere fra hele landet mødtes til KNE's 11. kongres i Athen under parolen ungdommens fortrop af KKE – kampklar på vejen mod morgendagens socialisme – uden kriser, krige og udbytning.

De græske kommunisters kamp er uden tvivl et synonym med den græske arbejderklasses kamp hvad enten det har været besættelsesmagter, fascistisk diktatur eller det i dag er kampen mod monopolernes udbytning af menneskene. Forrest går de i kampen for reorganiseringen af den græske arbejderklasse, og ungdommen er ingen undtagelse, som gør det helt klart at en af deres hovedopgaver er at bidrage til, at den eksisterende generation, som er vokset op under forhold med kapitalistisk kontrarevolution, bliver til en kæmpende generation som stiller sig forrest i kampen for en revolutionær omstyrtning til socialismen!

Det gjorde sig især gældende under diskussionerne, man kunne nok forestille sig at disse diskussionslystne grækere ville diskutere store ideologiske temaer i forhold til et program. Dette var ikke tilfældet, da man arbejder i enhed med partiet KKE efter det samme program. Men diskussionslysten fejlede bestemt ikke noget, men den handlede netop om hvordan organiseringen af den kommende generation af unge kommunister skal formes. Så hverdagskampene, hvad end det er på skoler, universiteter eller det er på arbejdspladserne, bliver stærkere og mere konstante, så man på den måde forbereder sig på morgendagens socialisme og kampene frem til!

KNE's internati- På talerstolen KNE's genvalgte formand Thodoris Chionis.

onale afdeling havde sørget godt for de internationale gæster med yderst velorganiseret og godt program. Ud over deltagelsen i kongressen var vi til møde med generalsekretæren fra KKE Dimitris Koutsoumpas, som hilste vores besøg yderst velkommen.

Den sidste dag var vi en tur i Kesariani, et område som havde en forfærdelig historie med sig, men vi gik en tur gennem et område, hvor nazisterne den 1. maj 1944 brutalt havde henrettet 200 kommunister. Vi blev vist rundt på monumentet af byens borgmester, kammerat Ilias Stamelos.

På kongressens afslutning holdt generalsekretæren for KKE en hilsningstale til de mange hundreder unge grækere som deltog i kongressen, hvori han orienterede om situationen op til det kommende valg. Et valg, hvor Syriza står til at »sejre«, og hvor angrebene på KKE vil være utallige for ikke at gå i regering med netop Syriza. Men der var ingen slinger i valsen hos partiformanden, der gjorde det helt klart, at Syriza ikke ønsker at gøre op med monopolernes magt og derfor ikke kan sikre de forbedringer for den græske arbejderklasse, som de går til valg på! Ydermere sagde han, at de på ingen måde vil vige fra partiets program, og at i spørgsmålet om en enhed er man nødt til at se på, hvilke erfaringer man har med disse, ligesom man må spørge sig selv: hvilken enhed er det man ønsker? Og til sidst gjorde han det helt klart, at det handler om den enhed, som kan lede den græske arbejderklasse mod morgendagens socialisme!

Vi er siden hen blevet gjort bekendte med, at man på det første møde med de nyvalgte centralkomiteemedlemmer genvalgte Thodoris Chionis som deres leder.

Mindeord

Vi har mistet vores gode ven og kammerat

Gerd Fuglsang

som er død efter længere tids sygdom.

Vi vil mindes dig som en ildsjæl, der havde meget kærlighed at give både til dine nærmeste, men også til alle de børn, du holdt af at omgive dig med.

Vi fortsætter din kamp for et bedre samfund. Sammen er vi stærke.

Kommunisterne i Nordjylland

Jørgen Iversen er død

Efter længere tids sygdom som følge af asbestose er Jørgen ikke mere blandt os.

Jørgen vil blive husket som en varm og klog mand. Med et fantastisk godt politisk overblik og en sjælden evne til at formulere sin politiske indsigt i et enkelt og rammende sprog. Humoristisk og overraskende.

En rigtig god kammerat og spartakist.

Æret være hans minde.

Kammeraterne i Spartakus Bogcafé

Vellykket indsamlingsfest i Slagelse

Som annonceret i sidste nummer blev der den 29. november afholdt støttefest for den røde presse i Slagelse. Festen resulterede i **2.706 kr.** til *Arbejderen* og **2.706 kr.** til *Skub*. Et flot resultat, som mange gav deres bidrag til. Det bør nævnes, at udgifterne blev ret små, især fordi Elma og Niels selv dækkede omkostningerne ved at tilberede den velsmagende russiske rødbedesuppe, men også fordi andre festdeltagere gav mildt skænkede brød, øl, vodka og kaffe samt gaver og kontanter bl.a. til lotteri og auktion.

En stor tak til alle medvirkende fra undertegnede på vegne af DKP Region Sjælland og Kommunistisk Parti Vestsjælland.

Anker Schjerning

**VINTER- OG FORÅRSPROGRAM
2015
PENSIONISTERNES
KULTURFORENING AF 1965****21. januar:**

Den første konduktrice hos Københavns Sporveje – Magna Håkansson fortæller om sit liv og arbejde.

28. januar:

Ordinær generalforsamling. Indkaldelse med dagsorden udsendes direkte til medlemmerne.

4. februar:

Dokumentarfilm: Pigen fra Ukraine – om vores egen *Dusja Carlsen*, veteranmedlem af Kulturforeningen.

11. februar:

Skipperlabskovs. Pris 75 kr. – tilmelding og betaling hos Hanne Frisk senest en uge før.

18. februar:

Dansk Røde Kors asylarbejde i Danmark ved Luis Monteiro.

25. februar:

Afrikansk socialisme ved byrådsmedlem Jacob Jensen, der har boet i alt i 25 år i flere afrikanske lande.

4. marts:

Cuba i forandring: Væk fra socialisme - eller på vej mod en bedre socialisme? Dansk-Cubansk Forenings formand Sven-Erik Simonson har besøgt Cuba i december og januar og holder oplæg om sine indtryk.

11. marts:

Colombia – verdens farligste land for fagforeningsfolk ved Ulrik Kohl, Enhedslisten.

18. marts:

Danmarks befrielse for 70 år siden og hvad der deraf fulgte ved Anton Nielsen, Antifascistisk Forum/FIR.

25. marts:

Forårsaflutning med smørrebrød og præmier. Pris 100 kr. Tilmelding og betaling til Hanne Frisk senest en uge før. Husk en præmie til lotteriet.

Rejse: Ophold i det antifascistiske feriehus *Heideruh* i Buchholz i Niedersachsen i Tyskland 7.-13. juni 2015. Udflugter til flere byer og Lüneburger Heide. Pris ca. 2500 kr. pr. person. Tilmelding til Hanne Frisk på onsdagsmøderne eller til næstformand Anders Kristensen tlf. 23 69 07 80 eller mailadresse: a@kristensen.mail.dk senest den 18. februar 2015. Depositum 500 kr. Program for rejsen følger snarest.

Alle møderne foregår hos 3F Bygge-, Jord- og Miljøarbejdernes Fagforening, Mølle Alle 26, Valby kl. 11.30-14.00.

Nye interesserede medlemmer kan deltage to gange gratis på prøve. Årskontingent udgør 150 kr.

Ny stor Metal-afdeling i Østjylland er stiftet!

Det er historisk, at medlemmerne fra Randers, Grenå og Aarhus i denne vinter har stiftet Metal Østjylland

Baggrunden for fusionen er ønsket om en stærk faglig organisation, der fortsat kan indgå og vedligeholde overenskomster, sikre gode uddannelsesmuligheder, et godt arbejdsmiljø – jobformidling og brancherettet arbejde og i øvrigt sikre en professionel sagsbehandling på alle områder.

Det er i forbindelse med fusionen aftalt, at det lokale netværk og engagement skal fastholdes og styrkes. Ligeledes vil medlemmerne som hidtil blive serviceret i Randers, Grenå og Aarhus.

Målet med fusionen er at give medlemmerne mere fagligt arbejde for kontingentet.

»Vi skal sikre, at vores medlemmer arbejder på overenskomstdækkede virksomheder og ikke udsættes for løntryk og social dumping. Derudover skal vi arbejde for et ordenligt arbejdsmiljø, gode uddannelsesmuligheder og flere lære- og praktikpladser. Vores ledige kollegaer skal sikres efteruddannelse og hurtig jobvejledning«, lyder det fra Finn Andersen, som er nyvalgt formand for Metal Østjylland.

Metal Østjylland organiserer 10.400 medlemmer heraf 891 lærlinge – 204 tillidsrepræsentanter – 265 arbejdsmiljørepræsentanter – 132 kontaktpersoner (talsmænd) – Brancheklubber

indenfor autoområdet, rørområdet, det offentlige, små og mellemstore virksomheder ligesom data, it og elektronik-området vil blive opprioriteret. Herudover har vi over 90 arbejdspladsklubber.

Pressemeddelelse

Stop tvangsdigitaliseringen

Ældrestyrken, Enhedslisten i Gladsaxe og Faglige Seniorer i Storkøbenhavn udtaler på foranledning af den pågående tvangsdigitalisering:

Vi hilser den tekniske udvikling velkommen. Den gør på mange måder livet lettere og rigere. Vore kolleger på landets arbejdspladser arbejder til daglig med de tekniske landvindinger, som de til stadighed deltager i udviklingen af. Vi er ikke maskinstormere! Men vi er heller ikke tilhængere af den kynisme, der nu udvikler sig på IT- og digitaliseringsområdet.

En meget stor del af dette lands ældre medborgere har ikke været så heldige at vokse op i et samfund med gode og langvarige grunduddannelser, med undervisning i matematiske discipliner, i IT og brugen af computere, og har dermed været udelukket fra den elektroniske kommunikation. Selv de, der var med fra computerens indførelse på arbejdspladserne, kan i dag have svært ved eller er ude af stand til at følge med i den hurtige udvikling, der sker på hele det elektroniske område.

Alligevel tvinges denne generation til at skulle kommunikere digitalt med det offentlige, også dem, der har bedt sig fritaget herfor helt efter de regler, det offentlige selv har formuleret. Det gælder f.eks. ansøgning om boligstøtte.

Årsagen hertil er ifølge Jane Ussing, formand for Foreningen for Borgerservice-chefer, at to lovgivninger ikke er blevet kædet ordentligt sammen, hvilket betyder, at kommunerne skal behandle alle ansøgninger endnu engang. Retter de gamle ikke

ind, kan de risikere at miste deres boligstøtte. Den manglende koordinering gør sig også gældende på andre områder – f.eks. i forbindelse med flytning og ansøgning om diverse tilskud.

En sådan fremgangsmåde og en sådan behandling af vores ældre medborgere er fuldstændigt urimelig og uværdig. Den generation, der her er tale om, har været med til at opbygge det velfærdssamfund, vi har i dag. Den generation skal ikke ydmyges og stresses, fordi staten ønsker at indføre besparelser. Vi må forlange, at regeringen omgående retter op på dette cirkus, så trygheden for vore gamle og svage kan genoprettes.

Vi vil derfor opfordre Socialdemokraterne, SF og Enhedslisten til at ændre lovgivningen på dette område. Ingen ældre og gamle i vores samfund skal gå og være nervøse for at blive sat helt udenfor og miste deres rettigheder. Det gør de, når man fratager dem muligheden for at få indsigt i egne sager og for at tage til genmæle, fordi de ikke er i stand til at bruge nutidens tekniske apparater. Stop tvangsdigitaliseringen og lav lempelige overgangsordninger, som er tilpasset alle landets borgere. Bevar muligheden for dialog og skriftlig kommunikation borgere og offentlige myndigheder imellem for dem, der ønsker det og har behov for det. Alt andet er dybt krænkende og i strid med fundamentale menneskerettigheder. Tvangsdigitaliseringen er intet mindre end et overgreb mod en stor gruppe af landets borgere.

Ældrestyrken
Ole Nielsen

Faglige Seniorer Storkøbenhavn
Knud Johnsen, formand

Venskabsforeningen Danmark-DDF Korea udtaler:

Protestér mod tvangsopløsning af sydkoreansk oppositionsparti

Venskabsforeningen Danmark-Den Demokratiske Folkerepublik Korea udtaler hermed sin skarpeste fordømmelse af forbuddet imod og tvangsopløsningen af det sydkoreanske oppositionsparti United Progressive Party. Opløsningen af partiet skete med en dom afsagt i den sydkoreanske forfatningsdomstol i Seoul i går. Samtidig blev det sydkoreanske venstrefløjsparti frataget sidste fem pladser i Sydkoreas parlament. Et parlamentsmedlem er allerede mistet, da han tidligere på året fik en politisk fængselsdom for påstået samarbejde med Nordkorea.

Begrundelsen for dommen bygger på anklager om, at partiets program er en skjult omskrivning af Nordkoreas Juche-orienterede politik om et uafhængigt og genforenet Korea. UPP blev i dommen beskyldt for at have til hensigt »med voldelige midler at indføre et pro-nordkoreansk styre og forsøg på genfor-

ening med nordkoreansk socialisme som mål.« UPP's leder Lee Jong He kalder i en udtalelse dommen for åbning af endnu et mørkt kapitel i Sydkoreas historie i retning af genindførelse af diktatur. UPP partiet benægter påstanden om at ville indføre et »nordkoreansk styre i Sydkorea« som nonsens. UPP ønsker derimod forsoning med broderfolket i den nordlige halvdel af Korea og ophør med Nord-Syd konfrontationen og USA's indblanding i koreanske anliggender.

Vi finder det for værende fuldstændigt uacceptabelt, at det sydkoreanske såkaldte »liberale demokrati« lukker munden på netop de kræfter, der arbejder for at stoppe den farlige konfrontation på den koreanske halvø.

Derfor opfordrer vi alle til at udtrykke en protest imod den politiske og udemokratiske dom om tvangsopløsning af United Progressive Party i Sydkorea og frarøvelsen af partiets pladser i Sydkoreas nationalforsamling. Denne opfordring er også rettet til den danske regering, der har særdeles tætte relationer til Sydkoreas regering og dermed gode muligheder for at påvirke den udemokratiske udvikling i landet.

Anders Kristensen
formand

Fra protestdemonstration i går foran Sydkoreas forfatningsdomstol, der ulovliggjorde oppositionspartiet United Progressive Party

Manuskripter til DKP-nyt

modtages gerne på papir, men helst i digital form – tekster i et tekstbehandlingsformat (Word eller WordPerfect, *ikke* pdf eller billedfil), billeder i gængse billedformater og i en passende høj opløsning (filstørrelse mindst 100 KB). Tekst og billeder fremsendes som selvstændige filer, *ikke* integrerede i samme dokument. Begge dele kan mailes til redaktørens e-adresse hedin@c.dk.

På forhånd tak.

Red.

Annoncepriser i Skub

1 side	kr. 1.000
½ side	kr. 500
¼ side	kr. 250

og så videre dernedad.

Skub ||||

Sæt fred på dagsordenen!

Det er tiden, hvor vi må stå sammen og vende os mod et Danmark og en verden i krig.

Tryghed og fred er menneskers fælles forhåbninger. Der er brug for fred, så der bliver plads til de vigtige opgaver der skal løses – fordeling af samfundenes ressourcer, så ingen lider nød, og udvikling af føde- og energikilder i balance med naturen, så livet på jorden ikke trues.

Der er brug for fred så flygtningestrømme, tortur og samfundsoedelæggelser kan standses.

Der er brug for et klart modsvar til fascisme, nazisme og racisme.

Der er brug for viden og oplysning, der baseres på facts og ikke styres af nyhedsmediernes salgstal.

Der er brug for at tage vores suverænitæt tilbage. Vi skal ikke, som siddende statsminister og forsvarsminister mener, være kerneland i EU og NATO.

Militariseringen af vores samfund og krigens »nye« våben: overvågning, cyberangreb, HEC – enheder der målretter sig mod politiske oprørere internt i lande er dybt bekymrende.

Vi indkalder derfor nu alle organisationer, der arbejder med disse emner til konference

»SÆT FRED PÅ DAGSORDENEN«

Lørdag den 7. februar kl. 11 - 16 i Folkets Hus, Stengade 50, 1. sal, Kbh N.

Formålet med konferencen er at planlægge en fælles manifestation 2. påskedag mandag den 6. april. Demonstrationen skal være formet som samling omkring nogle fælleskrav (stop militariseringen af Danmark, stop krigsdeltagelse, stop indkøb af jagerfly) og derunder alle organisationers individuelle budskaber.

Indholdet af konferencen:

- Kort præsentation af gruppen TID TIL FRED – aktiv mod krig.
- Indledende tale om militariseringen af Danmark
- Præsentation af demonstration i påsken.
- Præsentation af de deltagende personer og organisationer og deres relation til manifestationen.
- Idéudvikling i grupper.
- Referat fra grupperne, fælles diskussion og beslutning.
- Sættelse af forberedelsesgruppen.
- Andre ideer, perspektiver og visioner om en fremtidig fredsbevægelse.

Praktisk info: Medbring noget spiseligt til fælles frokost (der vil være brød, kaffe og the). Tilmelding ikke nødvendig, men ønskværdig til følgende mail: aktiv@tidtilfred.nu

Er dine samarbejdspartnere inviteret?? ellers vær sød at gøre det, så vi kan få samlet flest muligt.

For TID TIL FRED – aktiv mod krig, lørdag den 3. januar 2015
Gerd Berlev / Jette Salling / Heine Holger / Lizette Lassen

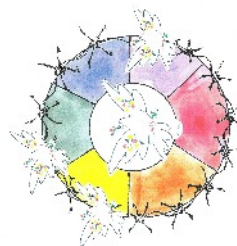
Principgrundlag for gruppen »TID TIL FRED – aktiv mod krig«

Visionen er kort sagt: Verdensfred og et globalt samfund i solidaritet.

Mission: At skabe en folkebevægelse mod krig.

Følgende teser er udgangspunkt for gruppens arbejde:

- Sandheden er krigens første offer – viden og oplysning er vores våben
- Frygten er krigens følgesvend – tryghed skabes kun med fred
- Med krig følger krigsproduktion i stedet for samfundsgavnlig produktion og social omsorg
- Krig følges med samfundsoedelæggelser, tortur og flygtningestrømme, klimakatastrofer og genetiske skader gennem mange generationer
- Fascisme, nazisme og racisme er krigens redskaber
- Krig er terror og bringer ikke fred
- Samfundets ressourcer skal bruges til gavn for alle – samfundet er os
- Jordens ressourcer skal bruges i balance med naturen – fremtiden er vores
- Alle folkeslag har ret til at forsvare deres jord, frihed, demokrati og selvbestemmelse

Vindernumre i Dansk-Cubansk Forenings Solidaritetslotteri 2014

To flybilletter til Cuba
3855

1 fl. 7-års Cubarom
508 730 810 1493 1780 2791 3068 4616 5792 6086

2 ægte Cuba-cigarer
193 970 4287 5087 5407

1 års medlemskab af Dansk-Cubansk Forening
1400 1465 2420 2717 3239 4496 4535 6417 6440 6829

Gavekort á 150 kr. til Dansk-Cubansk Forenings butik
565 607 639 1155 1300 4422 5125 5912 6307 6727

Kalender 2015 med cubanske motiver
602 993 1294 1602 2949 3118 3856 4270 4344 4989

Økonomisk set fejlagtige råd

De miljøøkonomiske vismænd har ikke forstand på økonomi

Af *Terkild Marker*

Det miljøøkonomise råd udsendte sin rapport »*Diskussionsoplæg. Økonomi og Miljø 2014*« til offentligheden onsdag den 26. februar 2014 kl 12:00.

Jeg blev opmærksom på rapporten gennem en omtale af den i *Arbejderen*. Overskrifterne var *Vismænd vil slække klimamål: Grøn omstilling er for dyrt. Og Arbejderen mener: Fyr bare hele bundtet*.

Arbejderen var ikke ene om at kritisere rapporten. Foruden de grønne bevægelser, så har også Dansk Byggeri og Klima-, Energi- og Bygningsministeren skældt ud på Det Miljøøkonomiske Råd.

De vise mænd bliver af nogen beskyldt for at se for snævert økonomisk på emnet. Jeg vil tværtimod hævde, at de slet ikke tager hensyn til økonomien, men kun tilbyder nogle overfladiske og irrelevante overvejelser over prisforhold.

Bør de miljøøkonomiske vismænd fyres?

I bagsidelederen i *Arbejderen* for 27 februar 2014 blev det anbefalet, at de miljøøkonomiske vismænd blev fyret.

Men hvorfor skulle de fyres? *Arbejderen* kommer med en række saglige argumenter, men glemmer det væsentligste: Giver de miljøøkonomiske vismænd de råd, som regeringen har ønsket sig? Svaret på dette spørgsmål er desværre »ja«.

Både de skiftende danske regeringer og de miljøøkonomiske vismænd ser ud til at mene, at vi lige skal have brændt »vores« olie af først, inden der skal ske indgreb imod brugen af fossile brændstoffer.

De miljøøkonomiske vismænd accepterer, at den danske regering har forpligtet sig til at nedbringe udledningen af CO₂. Det skinner igennem, at de miljøøkonomiske vismænd opfatter denne forpligtelse som en arbitrær politisk beslutning, der griber forstyrrende ind i »økonomien«. Det er tilsyneladende ikke i deres forståelse nødvendigt at reducere mængden af CO₂ i atmosfæren.

Man kan næsten høre de miljøøkonomiske vismænd sige, at bare fordi regeringen har indgået nogle uheldige aftaler om reduktion af udslippet af CO₂, så behøver man jo ikke være dum. I denne situation skal man »naturligvis« vælge den billigste løsning.

De miljøøkonomiske vismænd siger, at hvis det billigste fossile brændstof er kul, så skal vi vælge kul. For dem er det komplet irrelevant, at mængden af kultveilte, der kommer ud af at brænde et ton kul af, er betydeligt større end ved at brænde et ton olie af.

Men er det ikke fornuftigt at vælge den billigste løsning?

Jo, dét er det. Men hvis du vælger at vurdere det ud fra prisen, så vælger du ikke nødvendigvis den billigste løsning. Du

er nødt til at vurdere det ud fra omkostningerne.

Folk vil nu se på mig som om jeg var åndssvag: For er prisen ikke netop summen af omkostninger? Svaret er nej. Prisen er ikke nødvendigvis summen af produktionsomkostningerne.

Produktionsprocessen har en række bieffekter. Vi kan nævne miljøskader, klimaeffekter og arbejdsskader. Disse tre grupper af effekter er blandt omkostningerne ved produktionsprocessen.

For virksomheden er det en besparelse at slippe for at skulle betale disse omkostninger. Denne besparelse burde selv de mest tungnemme forstå som et økonomisk forhold. Når de miljøøkonomiske vismænd ignorerer dette, så må der enten ligge politisk ond vilje bag eller også har de ikke forstand på deres fag – eller også ser vi en kombination af de to former for ignorance.

Men det vigtigste er, at de miljøøkonomiske vismænd er politisk udpegede og udfører et stykke politisk arbejde på vegne af regeringen. Hvis regeringen er tilfreds med vismændenes råd, så er det regeringen, der politisk set må være skydeskive for politisk kritik eller fordømmelse. De miljøøkonomiske vismænd er blot regeringens velvillige håndlangere.

Ubetalte produktionsomkostninger

Mange politikere og økonomer fortrænger dele af den økonomiske videnskab ved at fortrænge dele af produktionsprocessen. Bevidst eller ubevidst ønsker de at fortrænge udbytningen af arbejdskraften og de bieffekter, produktionen har. Uheldigvis er produktionsprocessens bieffekter ikke altid kendte på forhånd.

Der var et tidspunkt, hvor ingen endnu havde forudset, at der kunne være ulemper ved at brænde fossile brændstoffer af. Eller at der kunne være ulemper ved at brænde fossile brændstoffer af, der var anderledes end ulemperne ved at brænde nyt træ af.

Når man afbrænder fossile brændstoffer, kan man tilføje atmosfæren et større kvantum CO₂, end der normalt bliver fjernet fra atmosfæren ved »naturlig« deponering. Dét betyder en øget mængde CO₂ i atmosfæren. Og der er almindelig enighed om, at det ikke er godt at øge mængden af CO₂ i atmosfæren, fordi vi forventer nogle ubehagelige klimaforandringer som en effekt.

Nu ved vi, at udledningen af CO₂ fra afbrændingen af fossile brændstoffer har indflydelse på klimaet på Jorden. Det betyder, at det nu er muligt at kvantificere én af de ubetalte produktionsomkostninger ved forbrug af fossile brændstoffer. Hvis mængden af CO₂ i atmosfæren ønskes holdt konstant, så er det nødvendigt enten at ophøre med at forbruge fossile brændstoffer (ud over det helt ubetydelige) eller at deponere en mængde kulstof svarende til kulstoffet i det pågældende fossile brændstof.

Der er også en almindelig enighed om, at nogle af de negative klimaeffekter allerede har vist sig. Der er ikke tale om ubegrundede dommedagsscenarier. Der er dog stadig en række usikkerheder tilbage. Der er formentlig et knæpunkt i mæng-

den af CO₂ i atmosfæren, hvorefter det ikke længere vil være muligt at redde menneskeheden. Jeg ved ikke, hvor dette knækpunkt er. Det miljøøkonomiske råd ved det tilsyneladende heller ikke.

Der brændes stadig enorme mængder fossile brændstoffer af for at skaffe energi til transport, produktion og husopvarmning. Hvis den miljømæssige effekt af dette (primært effekten på klimaet) skal være nul, så skal der deponeres en vis mængde kulstof. Hvis vi brænder et ton kul af, så skal der deponeres et ton kulstof. Det betyder, at det slet ikke kan betale sig at grave kullet op. Den eneste grund til at det tilsyneladende kan betale sig, er at alle roligt ignorerer de ubetalte produktionsomkostninger.

De ubetalte produktionsomkostninger er et lån fra fremtiden. Vil fremtidige generationer være i stand til at betale dette lån tilbage? Nyliberalisterne er fuldstændig ligeglade. Og det er dem, der styrer os ud i afgrunden, fordi de ikke har andet i hovedet end at sikre en samfundsmæssig minoritet retten til at ekspropriere en del af samfundets produktion.

Hvor går økonomiens grænser?

De miljøøkonomiske vismænds rådgivning forudsætter, at den danske stat kan opfattes som en kapitalistisk virksomhed, der kun har til opgave at ekspropriere andres ressourcer.

De miljøøkonomiske vismænd leverer et modelregnskab, der insisterer på at lade den underliggende økonomi blive styret af prisoverfladens vilkårligheder. Dette modelregnskab giver kun mening, hvis man absolut vil sikre sig muligheden for at læsse omkostningerne over på andre.

Priserne udgør det yderste lag i økonomien og er derfor økonomisk set uoplysende. Overvejelser over priserne er irrelevante, hvis de ikke går ud på at indrette prissystemet sådan, at det kan bidrage til at gennemtvinge den underliggende økonomi, men tværtimod på at lade den underliggende økonomi blive styret af prisoverfladens vilkårligheder.

Nøglen til økonomien er produktionsprocessen. Fagøkonomerne og konsensuspolitikkerne fortrænger produktionsprocessen med det liberalistiske ansvarsløshedens princip i den ene hånd og en række tankeforbud i den anden hånd.

NYTÅRSHILSNER

Holiday greetings!

For peace, justice, and a sustainable world!

C O M M U N I S T P A R T Y , U S A

*Dear Comrades!
Communist Party of Norway
wish you a happy and
prosperous New Year 2015!*

Runa Evensen *Harald Reppesgaard*
Chairman Editor Friheten

PF 2015

Glückliches Neujahr
Happy New Year
Bonne Année
Feliz Año Nuevo
С Новым Годом

**FOR A 2015
OF STRUGGLES
AND VICTORIES**

Towards workers' power and socialism

Communist Party
of the Peoples
of Spain | www.pcpe.es

COMRADES ALL OVER THE WORD
"Santa Claus is one of us workers"
"MERRY CHRISTMAS AND
HAPPY NEW YEAR 2015!"

COMMUNIST PARTY OF FINLAND WWW.SKP.FI

**WE WISH YOU A HAPPY NEW YEAR IN THE STRUGGLE
FOR SOCIAL DEVELOPMENT, PEACE AND SOCIALISM.
AGAINST IMPERIALISM AND EU DICTATS.**

COMMUNIST PARTY OF SWEDEN

Best wishes
for a militant new year

International Relations Section
of the CC of the KKE

* The card is from the Archive of the KKE, it was designed
in 1955 by a political prisoner in order to send his best wishes to his family.

mír
мир
peace
paix

70

PF 2015

KSCM

**I ØNSKES ALLE ET RIGTIGT
GODT OG RØDT NYTÅR**

**PENSIONISTERNES KULTURFORENING AF 1965
1965-2015
50 ÅR**

Vi ønsker kammerater og samarbejdspartnere
et godt nytår
Kommunistisk Parti i Danmark
Månedstidningen KOMMUNIST

KPD KOMMUNIST

**Dansk-Cubansk Forening ønsker
medlemmer, venner og
samarbejdspartnere et godt nytår
- hvor den cubanske revolution
fylder 56 år.
Bryd blokaden!
Gør' som Che - kæmp for Cuba!**

*... tænk, hvis det socialistiske Cuba
ikke eksisterede!*

Sæt en hilsen i Skub!

Hvorfor ikke sende en maj- eller nytårshilsen til gode venner og kammerater gennem DKP's blad *Skub*? Eller for den sags skyld en fødselsdags- eller julehilsen eller en hilsen til en helt femte mærkedag? Det koster kun en halvtredser.

Majhilsener bringes (hvis de er rettidigt indsendt) i aprilnummeret, nytårshilsener i januarnummeret. Julehilsener vil kunne bringes i novembernummeret, festivalhilsener i augustnummeret.

Hilsener sendes enten til partikontoret (dkp@dkp.dk) eller til redaktørens e-adresse hedin@c.dk, alternativt hedin@privat.dk. Hilsenen må højst fylde 1/16 side, svarende til ca. 300 tegn, hvis teksten står kompakt – men det vil i reglen være en fordel med lidt luft, dvs. en noget kortere tekst. Det er ikke nødvendigt, at du selv sætter teksten op. Prisen er 50 kr.

Vil du have en hilsen i medlemsbladet *DKP-nyt*, er det endnu enklere: DKP-medlemmer kan til enhver tid få en hilsen eller en anden kortere eller længere tekst optaget, og det er gratis – men altså kun for medlemmer.

»Maj 93« udstiller igen

Kunstnergruppen »Maj 93«s årlige udstilling i Helligåndshuset på Amager Torv på Strøget i København finder sted i perioden 28. januar til 8. februar. Der er åbent hver dag kl. 10-18. Der er fernisering tirsdag den 27. januar kl. 16-19.

En nærmere beskrivelse af kunstnergruppen kan ses i *Skub* 2014 nr. 1 under overskriften »3 ting om Maj 93«.

Et støttemedlemskab koster 100 kr. om året og giver gratis adgang til udstillingen, ligesom alle støttemedlemmer får tilsendt gruppens kalender og deltager i lodtrækningen om beløb til indkøb på udstillingen. Lodtrækningen finder sted lørdag den 31. januar kl. 15.30, hvor der også er musikalsk underholdning.

Helligåndshuset er et fint lokale til udstillingen; der plejer at være dejligt varmt, og du vil møde mange af dine kammerater og bekendte.

Lena Bidstrup, billedvævning 2014 (titel ukendt)

Søren Birk Pedersen

Vagtbygningen og indgangen til Holmen ved Trangravvej, 2014. Pigment i akryl på lærred

Henrik Schütze

Sydafrika. Lad sort og hvid danse

Leo Scherfig

Skø, 2014, Linoleumsnit

